

POÓR EDIT

BIBLIAI TÖRTÉNETEK VERSBEN

ÚJSZÖVETSÉG III.

Írta és szerkesztette: Poór Edit

Minden jog fenntartva!

A borítóterv:

Poór Edit

Festmény:

Nagy Károly

Magánkiadás

ISBN

Nyomdai munka:

2019.

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.”

Pál Apostol

ELŐSZÓ

A KÖNYVSOROZAT KEDVES OLVASÓIHOZ!

Nagy szeretettel köszöntök mindenkit, aki e könyvsorozatot olvassa.

Magamról csak annyit szeretnék megemlíteni, hogy az irodalmat mindig nagyon szerettem, de pályám más irányba futott.

Az Úr, azonban úgy alakította életem, hogy több szabadidő révén, 2011-től kezdtem el verseket írni, különböző témakörökben. Így születhetett meg ez a négy kötetből álló, Bibliai történeteket feldolgozó verses kötetem. Későbbiekben novel-lákkal és regényekkel bővítettem írásaimat.

Hálát adok Istennek, hogy végig segítették munkámat ennek a sorozatnak megírásában, melyet nagy örömmel és lelkesedéssel végeztem.

Az Úr szolgálatába, hittel alkotni a legnemesebb feladat.

Szeretettel ajánlom e könyvsorozatot minden kedves olvasónak.

Köszönöm, hogy olvasnak és figyelmükkel megtisztelnak!

Debrecen, 2019.

Poór Edit

A KAPERNAUMI SZÁZADOS

Jézus, ahogy lejött a hegyről,
Elindult Kapernaum felé.
Odament hozzá egy százados,
Meggérte Jézust, gyógyítsa meg
Szolgáját, aki nagyon beteg.

Nagyon, nagy fájdalmai vannak,
Otthon fekszik, mozdulni sem tud.
Elmegyek hozzá, meggyógyítom,
Mondta Jézus a századosnak.

„Uram, nem vagyok méltó arra,
hogy hajlékomba jőj, csak egy szóval
mond és meggyógyul az én szolgám.”

Az Úr, mikor ezt meghallotta,
Elcsodálkozott és ekként szólt;
Eddig senkinél sem találtam,
Ekkora hitet Izraelben.

Menj el, úgy legyen, ahogy hitted.
Százados szolgája meggyógyult,
Még akkor, abban az órában.
Öröm ült, házának népére.

MEGBOCSÁJTATNAK NÉKED A TE BŰNEID

Názáretben nem hallgattak Jézusra az emberek.

Nem hitték el, hogy az ácsmester fia a szabadító.

Az Úr szomorúan nézte hitetlenségüket.

Ezért az országot járta, többnyire

Kapernaumban tartózkodott.

Itt szívesen hallgatták az emberek,

itták minden szavát,

mindenhonnan, hozzá sereglettek.

Egyszer, az egyik házban beszélt a néphez,

telve volt az egész ház, az udvar is,

még a kapu előtt is sokan álltak.

Ekkor érkezett oda, még néhány ember,

kezükből egy hordágyon fekvő beteggel.

A barátjukat vitték, ki béna volt,

s az ágyat sosem hagyhatta el.
Gyűlölködő, irigy lélek lakott benne,
mert gyűlölködő keserúséget érzett,
valahányszor egészséges emberre nézett.

Emésztette magát napról-napra,
Önmagától is undorodott,
mert bűnös lelkét érezte,
Istent is gyűlölte, mert ilyen
nyomorúságot bocsájtott rá.

Barátait is sokszor megbántotta,
Ők azonban, igaz, szerető barátai voltak.
Így amikor tudomást szereztek arról,
hogy Jézus a közelben tanít,
barátjukat, rögtön eléje vitték.

Ám nagy volt a tömeg,
és nem engedtek utat nekik,
felkapaszkodtak a tetőre,
barátjukat egy kötélén engedték le.
Éppen Jézus lába előtt ért földet.

Jézus, látta a barátok reménykedő arcát,
akik várakozóan, hittel néztek reá.
Látta a bénának szemében tükröződni,
az egész világ szenvedését.

Látta, milyen erős vágy ég szemében,
hogy ő is egészséges legyen.
„Barátom, megbocsájtatnak néked a te bűneid.”
Szólta az Úr hozzá.
A beteg, boldog megkönnyebbülést érzett.

Néhányan, megbotránkoztak Jézus szavain,
az írástudók és farizeusok közül.

Isteneen kívül senki sem bocsájthatja meg a bűnt,
vélekedték, ez Isten káromlás.

Jézus azonban, ezt kérdezte tőlük;

Mi a könnyebb azt mondani, hogy megbocsájtatnak

bűneid, vagy azt, hogy kelj fel és járj?

Hogy lássátok, van hatalmam hozzá;

odafordult a beteghez, és ezt mondta;

„Kelj fel és menj haza”

A béna erre, aki sosem hagyta el ágyát,

lábra állt és boldogságtól sugárzó arccal,

járt ide - oda a szűk helyen.

Hullottak a könnyek a szeméből,

majd térdre borult Jézus előtt,

nagy alázattal és hálaadással.

Jézus, mosolyogva, nagy szeretettel,
felemelte és elbocsájtotta.

A kapu előtt, barátai már várták,
ujjongva, boldogan ölelték át.

Akik látták a történetet,
csak csodálkoztak, mily hatalmas az Isten.

A TANÍTVÁNYOK KIKÜLDÉSE

Egy nap Jézus kiment a hegyre,
Éjjel imádkozott Istenhez.
Másnap tanítványait hívta,
Tizenkettőt kiválasztotta.

Elnevezte Apostoloknak,
Elküldte őket, hogy hirdessék,
„Eljött a mennyek országa.”
Gyógyítsák meg a betegeket,

Támasszák fel a halottakat,
Tisztítsák meg a leprásokat.
„Ingyen kaptátok, ingyen adjátok! „
Ne szerezzetek, se aranyat,

Se ezüstöt, se tarisznyát.
Elküldelek benneteket,
Mint juhokat, farkasok közzé,
Legyetek nagyon óvatosak.

És okosak úgy, mint a kígyó,
Romlatlan, szelíd, mint a galamb.
A pogányokhoz, ne menjetek,
Ha átadnak a törvényszéknek,

Ne aggódjatok, mit mondjatok,
Megadatik néktek beszédetek,
Atya lelke szól általatok.
Ne félj, ha megölik a testet,

A lelket nem tudják megölni.
Inkább attól féljetez aki,
A lelkeket és a testet is,
Mind a pokolba taszíthatja.

Mikor megszálltok éjszakára,
Érdeklődjétek, hol érdemes.
Házba belépve köszöntsétek,
„Békesség – e háznak.”

Ha érdemes rá az a ház,
Szálljon rá békeségeitek,
De, ha nem szálljon vissza rátok.
Ha nem fogadnak be titeket,

Szavaitokra nem hallgatnak,
Menjétek ki abból a házból,
Hagyjátok el még a várost is.
Porát is rázzátok le, ruháitokról.

Ki meg vall engem az emberek előtt,
Én is meg vallom az én Atyám előtt,
Aki megtagad az emberek előtt,
Én is megtagadom az Atyám előtt.

Nem azért jöttem, hogy békét hozzak,
Hanem azért, hogy betöltssem a törvényt.
Aki fel nem veszi a keresztjét,
Nem követ engem, nem méltó hozzám.

Aki titeket, majd befogad,
Az olyankor, engem fogad be.
Aki nektek ennivalót ad,
Az olyankor nekem ad enni.

Amikor Jézus befejezte,
A tanítványoknak adott
Intést és utasításokat,
Tovább indult, hogy tanítson.

EGY BŰNÖS ASSZONY MEGKENI JÉZUST

Egy farizeus ebédre hívta Jézust,
Élt abban a városban egy bűnös asszony,
Amikor tudomást szerzett róla, hogy
A farizeus házába érkezett,

Illatos olajat vitt és sírva állt meg
Lábánál, könnyeivel öntözte azt,
Hajfűrtjeivel törölte s olajjal kente.
Szíve mélyén megbánta bűnös életét.

Farizeus, úgy gondolta, ha próféta
Lenne, biztosan tudná kiféle asszony.
Jézus látta gondolatát, így szólt hozzá;
Simon, két adósa volt egy hitelezőnek,

Egyik ötszáz dinárral tartozott, másik
Ötvennel, de elengedte mindkettőnek.

Melyik fogja őt jobban szeretni?

Akinek többet elengedett felelte.

Az asszonyra mutatva így szólt a Mester,

Hozzád jöttem, lábamra vizet sem adtál,

Ő viszont a könnyeivel öntözte,

És hajával törölte meg a lábamat.

Csókot nem adtál, Ő amióta bejött,

Szüntelen csókolgatja a lábamat.

Olajjal sem kentek meg a fejemet,

Ő illatszerrel kente meg a lábamat.

Bocsánatot nyert, sok bűne, mert nagyon szeret,

Kinek kevesebbet bocsájtanak meg,

Az kevésbé szeret s az asszonyhoz fordult,

„Bocsánatot nyertek bűneid, hited

Megszabadított téged, menj békével.”

A MAGVETŐ PÉLDÁZATA

Galilea partján, szólt Jézus az emberekhez,
Most is nagyon sokan álltak körülötte,
Beszállt egy hajóba, kissé távolabbra
Eveztek, hogy Őt mindenki jól láthassa.

Így zavartalanul taníthatta őket,
Az elvetett magról mondott történetet.
Egy parasztember, kiment földjére vetni,
Vetés közben néhány, az útféltre esett.

Elpusztult, mert arra járók eltaposták,
Vagy pedig a madarak, azt felkapkodták.
A kövek közzé esett, néhány magocska,
Kikeltek ugyan, de hamar elszáradtak,

Mert kövek között, nem tudtak növekedni.
Voltak magok, mik tövisek közzé estek,

De az erősebb tövissek, elnyomták őket,
Nem volt elég erejük megkapaszkodni.

Melyek jó földbe estek, gyökeret vertek,
Majd szép, nagy, erős gabona lett belőle,
És boldogan aratták le az emberek,
Közülük némely, még száz annyit is termet.

Jézus, azzal fejezte be a beszédet,
Hogy „akinek van füle hallja!”
Többen nem értették e példabeszédet,
Így csalódottan indultak haza sokan.

Voltak, akik arra vágytak megértsék Jézust,
Magyarázatot várva, ott maradtak.
Ez Isten, rejtett titkának példázata,
Így folytatta a magyarázatot Jézus.

Az Úr igéje a mag, melyet elvetnek,
Vannak, kik halják, de mindjárt elfelejtik,
Mert az ördög, azt szívükből elkapkodja,
Az ilyen elveszik, mert útfélre esett.

Vannak, akik hallják, örömmel fogadják,
De csak a mának élnek, nem kitartóak.
S ha hitük miatt üldözik, megtagadják,
Ők, akik a kövek közzé esett magok.

Ismét mások, kik hallgatják Isten igéjét,
Majdan gyökeret is ereszt szíveikben,
Ám a mindennapi élet, gondja, baja,
A pénz és a szórakozás hajhászása,

Elnyomja bennük az Isten igéjét,
Ezért ők, a tövisek közzé esett mag.
Azok az emberek, kik halják az igét,
Hűségesen megőrzik szíveikben azt,

Igyekeznek mindig, aszerint élni is,
Az Atya akaratát megcselekedni,
Ők aztán, majd jó gyümölcsöt is teremnek,
Mint az olyan mag, mely jó földbe esett.

Ebből mindenki megértette, hogyan kell,
Hallgatniuk, az Úr igéjét, szívükkel.
Aki csak a fülével hallgatja Jézust,
Nem érti, végül hallani sem kívánja Őt.

Isten országa, nem emberi erővel,
Hanem, az Atya akarata, ereje,
Által növekszik, lassan és terjed el.
Ő adja az erőt, a gyümölcs terméséhez.

BÚZA ÉS A KONKOLY PÉLDÁZATA

Hasonló a mennyek országa,
Ahhoz az emberhez, ki magot
Elvetette a földjébe,
Ám éjszaka az ellensége,

Konkolyt vetett a búza közzé.
Amikor kizöldült a vetés,
Megmutatkozott a konkoly is.
Szolgák a gazdát megkérdezték,

Uram nem jó magot vetettél?
Hogyan lett benne a konkoly is?
Így szólt a gazda; Ellenség tette.
Szolgák kérdezték, szedjék e ki?

Nem!- mert még a konkolyt szeditek,
Kiszakadnának a búzák is,

Had nőjenek az aratásig.
Ám, szólok majd az aratóknak,

Hogy először konkolyt szedjék ki,
Kössék kékébe, elégetni.
A búzát pedig, takarítsák
Be a csűrömbe, óvatosan.

Jézus ekképpen magyarázta,
Később a tanítványoknak;
Aki a jó magot elveti,
Az nem más, mint az Emberfia.

A szántóföld, az, a világ,
Jó mag, mennyek országa fiai,
A konkoly a gonosz fiai,
Az ellenség, ki konkolyt vetett,

Nem más, mint maga az ördög.

Az aratás a világ vége,

Az aratók az angyalok.

Az Emberfia elküldi majd,

Az angyalait a világba,

Összegyűjteni, mindazokat,

Kik törvénytelenséget cselekedtek,

Bedobják őket tüzes kemencébe.

Ott lesz sírás, fogcsikorgatás,

De az igazak, felragyognak,

Az Atyájuk országában,

Olyan fényességgel, mint a Nap.

Hasonló a mennyek országa,

A szántóföldbe rejtett kincshez,

Melyet, ha megtalál egy ember,

Mindenét elad örömében,

Hogy megvehesse azt a földet.
Hasonlít egy kereskedőhöz,
Ki talál egy nagy értékű gyöngyöt,
Eladja az értékeit, egyért.

Hasonló a mennyek országa,
Hálóhoz is, mit kivetettek,
Összegyűjtött sokféle halat,
Ám a parton szétválogatták.

Jókat, gyönyörű edényekbe,
A hitványokat kidobták,
Angyalok, így különítik el,
Az igazat a gonosztól.

JAIRUS LÁNYA ÉS A VÉRFOLYÁSOS ASSZONY

Jézust nagy tömeg várta,
Kapernaum közelében.
Sokaságból előlépett,
Jairus, egyik főember.

Nem szégyellte, térdre borult,
Ily módon kérlelte Jézust.
„Mester, jőj el hozzám gyorsan,
Nagyon beteg a kislányom.”

Jézus, azonnal elindult,
Jairus, utat mutatott,
Ám sokan követték őket,
Majd összenyomták a Mestert.

A tömegben egyik asszony,
Ki tizenkét éve beteg,

Közelébe furakodott,
Csak ruháját érinthesse,

Hitte, hogy rögtön meggyógyul,
Egészséges lett azonnal.
Jézus mindjárt megérezte,
Erő áramlott ki tőle.

„Ki érintett meg?”- kérdezte,
Tanítványok nem értették,
Hisz sokan körül vették.
Jézus, újra megkérdezte,

Komoly arccal nézett körül.
Így előlépett egy asszony,
Jézusnak, mindent elmondott.
„Lányom, hited meggyógyított!”

Ne félj, menj haza nyugodtan.

Jairus egyik szolgája,

Nagy sietve ment elénk,

Meghalt a lányod, jöjj haza.

Jairus, bizonytalan lett,

Érdemes e fárastani,

További úton a Mestert.

Ám Jézus ezt meghallotta.

Így szólt hozzá; „Ne félj, csak higgy!”

És megmenekül a lányod.

Már házának közelébe,

Gyászolók jajveszékelték.

Jézus, tanítványaival

Együtt, bementek a házba.

Kiküldték a gyászolókat,

„A kislány, csak alszik” - mondták.

Jézus, Péter, Jakab és János,
Beléptek, abba a szobába,
Ahol a kislány feküdt,
Apja, Anyja bevezették.

Jézus, megfogta a kezét,
Így kiáltott; „Lányka, kellj fel!”
Erre, kinyitotta szemét,
Jairus, sírva csókolta fejét.

Anyja is boldogan ölelte.
Adjatok neki ennie,
Bizonyára éhes szegény.
Jézus velük megígértette,

Senkinek ne beszéljenek,
Arról, ami velük történt.
A Mester nem akarta, azt,
Hogy az emberek, csupán csak,

Azért járjanak utána,
Hogy csodákat lássanak.
Így is túl sokan voltak már,
Akik, csak ezért követték.

ÖT KENYÉR ÉS KÉT HAL

Jézus, tanítványit párban kiküldte,
Hogy szólítsák fel a népet megtérésre.
Gyógyításra is adott nekik hatalmat.
Első apostoli útról visszatértek,

Jézusnak, mindenről gyorsan beszámoltak.
Ám nem maradt idejük, még pihenni sem,
Hamarosan, nagy tömeg gyűlt össze újra.
Rávárákoszóak, szaporodtak egyre.

A Mester együtt érzett az emberekkel,
Sokan reményt veszítve álltak körülötte.
Olyanok, mint a pásztor nélküli juhok,
Akik egyszer megismerkedtek Jézussal,

Csak közelébe érezték jól magukat.
Rövid időre sem szakadtak el tőle,

Leült és felelt, gyötrő kérdéseikre.
Már hosszú ideje beszélgetett velük,

Amikor szóltak neki a tanítványok,
Hogy enniük kellene az embereknek,
Itt azonban csak pusztaság van, nincs üzlet,
Küldje el őket a környező falvakba.

„Mért küldeném el őket?”- kérdezte Jézus
Adjatok enni, az embereknek ti.
Tanítványok csodálkoztak, hogy adjanak,
Ötezenél is jóval többen vannak.

Számoljátok össze, hány kenyér és hal van.
Egy fiúnak volt öt kenyere, két hala.
„Hozzátok ide elém”- mondta Jézus.
Ültessétek az embereket csoportokba.

Jézus vette a kenyeret és a halat,
Felemelte tekintetét az égre,
Áldást mondott és megtörte a kenyeret,
Adta egyik darabot a másik után.

A tanítványok, tele kosár kenyeret,
És tele kosár halat osztogattak.
Jól is lakatták velük a nagy tömeget,
Maradt is belőle, néhány kosárral.

Megmaradt darabokat, szedjétek össze,
Nem szabad elveszni belőle semminek.
Soha sem szabad elszórni az élelmet.
A nép mély tisztelettel nézett fel Jézusra.

Odaszólt tanítványainak, a hajót
Hozzák rendbe, keljetek át a túlpartra.
Eközben, Ő búcsút vett az emberektől,
Majd felment a hegyre, csöndben imádkozni.

Tenger közepéig értek hajójukkal,
Amikorra, erős ellen szél érkezett,
Így csak nagyon lassan haladtak előre,
Eveztek, mégis órákig hánykódtak.

A tizenkét férfi egyedül érezte
Magát nagyon a hajón Mesterük nélkül,
Szívük, egyre inkább megtelt félelemmel,
Viharosan hullámzó taven, mi lesz velük.

Ekkor a víz felett, lebegni láttak,
Egy fehér alakot s feljűk közeledett.
„Csend legyen, én vagyok az, ne féljete”
Kiáltotta feljűk az Úr Jézus.

Minden félelem elrepűlt szíveikbűl,
Mesterűket, nagy boldogan ismerték fel.
Péter, úgy örűlt, hogy menni akart elé,
A vízen és kérte, engedje meg neki.

„Jőj csak” – felelte rá Jézus.

Péter, kilépett a hajóból a vízre,

S indult Mestere felé a víz tetején.

Oly erős volt a hite, csak arra gondolt,

Hogy Jézus, hívja őt és megy feléje.

Egyszer meghallotta a szél süvöltését,

A feje fölött s, hogy csattog a hullám,

Értelme, felülkerekedett hirtelen.

Máris elkezdett süllyedni, amint nem hitt,

„Uram segíts”- kiáltotta kétségbe esve.

Jézus ott volt, máris megfogta a kezét,

„Kicsinyhitű, miért kételkedel?” – kérdezte.

A tanítványok nagyon elcsodálkoztak,

Kenyér csodája sem volt elég számukra,

Megértsék, Jézus az egész teremtés királya.

Most újra megtapasztalták s térdre borultak.

PÉTER VALLÁSTÉTELE

Jézus és tanítványai úton voltak,
A Cézárea Filippi falvaiba.
Mit mondanak az emberek kivagyok én?
Kérdezte a Mester tanítványaitól.

Némelyek, Keresztelő Jánosnak hisznek,
Megint mások, Illésnek gondolnak,
Vannak, akik azt mondják, egyik próféta.
Hát ti kinek mondtok, kivagyok én?- kérdezte,
Péter, így szólt; „Te vagy a Krisztus, élő Isten fia!”

Boldog vagy Péter, mert nem test s vér nyilatkozta,
Ki ezt neked, hanem a mennyei Atyám.
Ettől a naptól Jézus, beszélni kezdett,
Arról, hogy Jeruzsálembe kell mennie,
Sokat kell majd, főpapoktól szenvednie.

Elárulják, írástudók megöletik,
De harmadnapon feltámad majd a mennyben.

HÁZASSÁGTÖRŐ NŐ

Jézus korán reggel megjelent,
Ment hozzá a nép, a templomba,
Ő leült s tanította őket.
Farizeusok, odavittek

Hozzá egy asszonyt, akit éppen
Házasságtörésen értek.
Mózesi törvény, parancsa szerint,
Ilyeneket meg kell kövezni.

Te mit mondasz?- kérdezték Jézust,
Aki, közületek nem bűnös,
Az dobjon rá követ először.
Amikor ezt meghallották,

Kimentek, egyik-másik után.
„Asszony, hol vannak a vádlóid?

Senki sem ítél el téged?”

Kérdezte Jézus az asszonyt.

„Senki Uram!” - mondta

„Én sem ítéllek el téged,

Menj el és többé ne vétkezzél!”

Így szólt Jézus az asszonyhoz.

AZ IRGALMAS SAMARITÁNUS

Egy törvénytudó ment Jézushoz,
Kíváncsi volt, hogy betartja e,
Mózes, törvényeit, ha nem,
Akkor ítéletet érdemel.

Megkérdezte a Mestert, mit tegyen,
Hogy elnyerje, az örök életet.
A Messiás, átlátott rajta,
Mi van Mózes törvényébe írva?

Visszakérdezett a tudósra,
Aki, pontosan megválaszolt,
De ki az én felebarátom?
Kérdezősködött tovább Jézustól.

A mester egy példázattal válaszolt;
Egy ember Jeruzsálemből,

Jerikó felé tartott éppen.

Rablók, megtámadták, megverték,

Még a ruháit is elszedték,

Ott hagyták, mozdulni sem tudott.

Elkeseredett, hogyha senki,

Sem jár arra majd, meg fog halni.

Arra ment egy pap s reménykedett,

De átment a túloldalra,

Úgy tett, mintha nem látta volna.

Majd egy Levita is arra ment,

Aki, ugyan úgy elsietett,

Nem akarta őt meghallani,

Szegénynek, segély kiáltását.

Már nem reménykedett s nem kiáltott.

Látta ugyan a számár hátán,
Közeledő Szamaritánust,
De elfogyott az ereje.
Zsidók s Szamaritánusok,

Sohasem törődtek egymással,
Mert mindig ellenségek voltak.
Ám a Szamaritánus, megállt,
Ápolni kezdte a szerencsétlent.

Majd felfektette szamarára,
S elvitte a fogadóba.
Ott megkérte a vendéglőst,
Míg jobban lesz, gondoskodjon róla.

Még két dinárt is adott neki,
Azzal, hogy amit még rákölt,
Megadja, amikor visszatér.
Ki a felebarát? – kérdezte

Jézus a törvénytudótól.
Az, aki megkönyörült rajta,
Válaszolta elismeréssel.
Eredj s te is ekképp cselekedj!

MÁRTA ÉS MÁRIA

Jézus, útközben betért egy faluba,
Márta nevű, asszony házába.
Mária, a testvére leült,
Az Úr lábához és hallgatta.

Márta, azonban sürgött-forgott,
A sokféle házimunkában.
Uram, méltatlankodott Márta,
Nem törődsz azzal, hogy testvérem,

Itt hagyott egyedül szolgálni.
Jézus így felelt; - Márta, Márta,
Aggódol, sok mindennel törődsz,
Pedig, csak egyre van szükség.

Mária választotta a jó részt,
Amely, nem vetetik el tőle.

Mária, lenyűgözve hallgatta,
A Mesternek tanításait.

AMINT, MI MEGBOCSÁJTUNK FELEBARÁTAINK- NAK

Jézus a mennyek országáról

Tanított, tanítványainak.

Péter, megkérdezte a Mestert,

Ha valaki, újra és újra,

Vétkezik ellenem vagy megbánt,

Hányszor kell megbocsátani?

Talán, akár még hétszer is?

Nem! Hetvenhétszer is ha kell!

Jézus így szólt példabeszédben;

Élt egy király, aki gondolta,

Számot vet a szolgálóival,

Hiszen, többen sokkal tartoztak.

Be is idézte az egyiket,

Majdnem egymillióval tartozott,

Egy fillért sem törlesztett vissza,
Mintha, elfelejtette volna.

Ezért a király így szólt hozzá;
Eladja, majd őt és családját,
A rabszolga kereskedőnek,
Érezze adóssága terhét,

Király is kap vissza töredéket.
Térdre borult, az adós szolga,
Könyörgött nagyon, siránkozva.
Király szíve, megesett rajta.

Elengedem adósságodat,
Semmit sem kell fizetned, menj haza.
Jóságos király, őt megszánta,
Örömmel távozott, szolgája.

Amint, kiment a palotából,
Találkozott, szolgatársával.
Tartozott neki kis összeggel,
Ezért, mindjárt torkon ragadta.

Eleget vártam, kérem a pénzt!
Másik térdre esett előtte,
Legyen türelemmel még kérte.
Egy nap haladékot sem adott,

Adósok börtönébe vetette,
Mind addig, míg vissza nem fizette.
Ám, meghallotta ezt a király,
Mily kegyetlenül bánt szolgája.

Ezért, újból magához rendelte,
Gonosz szolga!- kiáltott rája,
Elengedtem az adósságodat
Mindet, mert megszántalak téged.

Neked nem kellett volna e,
Meggzánnod azt a másikat?
De ekkor már hiába jajgatott,
A király, börtönbe vetette.

Mind addig kellett ott dolgoznia,
Ameddig le nem törlesztette,
Maradéktalanul, adósságát.
Így tesz az én mennyei Atyám,

Azokkal, kik nem bocsátanak meg
Szívből, felebarátaiknak.
Mindig készen kell lennünk arra,
Meggbocsájtsunk a vétkezőnek.

A PÁSZTOROK ÉS A JUHOK

Sokféle ember tódult Jézushoz,
Egész rosszhírűek is, vámszedők,
Nem értették ezt a farizeusok,
Ezért, állandóan támadták őt.

Az ember és ember között, nem tesz
Semmi különbséget, bűnösökhöz
Elmegy és együtt eszik velük.
Jézus, azonban megfelelt nekik;

Betegnek van szüksége orvosra,
Nem pedig az egészségeseknek.
Nem azért jöttem, hogy igazakat
Hívogassak, hanem bűnösöket.

Elmesélt nekik egy példázatot;
Élt egy ember, kinek száz juha volt,

Jól gondját viselte a nyájának,
Hűen őrizte, védelmezte őket.

Egyik napon mégis, elcsatangolt,
Egy fiatal bárányka a nyájtól,
Ott hagyta a kilencvenkilencet,
Indult, megkeresni a tévelygőt.

Amikor megtalálta, megörült,
Vállára vette és visszavitte,
Nyájközzé biztonságba helyezte.
Hazaérve, szólt barátainak,

Örüljetek velem, jó napom volt,
Egy juhocska eltévedt és megtaláltam.
Ilyen nagy öröm van a mennyben is,
Egy bűnösnek a megtérésekor.

Jézus, továbbra is felkereste,
Szerencsétleneket, megvetetteket.
Nekik, valóban szükségük volt rá.
A farizeusok nem törődtek,

Az ilyen elveszett juhokkal,
Ezért ők rossz pásztorok voltak.
Mondott nekik másik példát;
A pásztor, aki gondját viseli

Juhoknak, az őr beengedi,
A juhok hallgatnak rá és követik,
Mert, jól ismerik a pásztorukat,
Mindig nevükön szólítja őket.

Az idegen pásztorot nem követik,
Mert, a hangját nem ismerik.
Hamis prófétákra nem figyelnek,
Nem hallgatnak, hamis tanokra sem.

Ők azért jönnek, hogy raboljanak,
Tolvajok és megölik a juhokat.
Én azért jöttem, hogy megmentsem,
Életbe tartsam az embereket.

A jó pásztor, életét adja
Juhaiért, magam adom, önként.
Más akolból is vannak juhaim,
Őket is beterelem egy akolba.

Ők is hallgatni fognak az én szómra,
Mert nekik is jó pásztoruk leszek.
Az én Atyám szeret engem,
Mert életem adom, juhaimért.

Hatalmam van életem felett,
És annak visszaszerzése felett.
Az én igazi feladatom,
Amit az Atya bízott reám,

Odaadjam magam, enyémeimért,
Ez lesz a földi életemnek,
Legfontosabb állomása,
Így beszélt, rá váró szenvedésekről.

Mindenki Ő juha, ki hallgat rá,
Nem tesz különbséget emberek közt,
Örök életet biztosít számukra.
El nem veszhet mellette senki sem.

Senki, semmi el nem szakíthat
Tőle, ha az övéi vagyunk.
Jó pásztorként őrködik felettünk,
Nevünkön szólít, mert ismer minket.

A TÉKOZLÓ FIÚ

Gazdag embernek két fia volt,
Az idősebb szorgalmas, komoly,
Öccse, elvágó, ábrándozó,
Munkáját is elhanyagolta.

Egyik napon apja elé állt,
S kérte, adja ki örökségét.
Csodálkozva nézett fiára,
De megosztotta közöttük a vagyont.

Kisebbik fiú mindent pénzzé tett,
Majd egy távoli országba ment.
Úgy élt eleinte, mint egy herceg,
Gondolta, pénze sosem fogy el.

Hamarosan, egész vagyonát,
Kicsapongva, eltékozolta.

Neki is dolgoznia kellett,
Azért, hogy legyen mit ennie.

De éppen abban az időben,
Nagy éhínség lett a vidéken.
Elszegődött kanásznak, paraszthoz,
Hamarosan, gazdájának sem,

Volt elég az ennivalója.
Ezért a fiú, nagyon elkeseredett,
Magába szállt és azt gondolta;
Atyám, hány bérese bővelkedik,

Én meg itt pusztulok éhen,
Haszontalanul viselkedtem,
Nem vagyok méltó fiának,
Elmegyek apámhoz, szolgának.

El is indult, sietve haza,
Ám, nagyon hosszú volt ez az út.
Mikor eljött, lóháton utazott,
Most ereje fogytán gyalogolt.

Még egészen messze járt a háztól,
Amikor apja elébe ment.
Átölelte, megcsókolta fiát,
De jó, hogy hazaérkeztél.

Minden nap vártam, hazatérted,
Mondta fiának könnyezve.
Atyám, vétkeztem az ég ellen,
És vétkeztem te ellened,

Nem vagyok többé méltó arra,
Hogy fiadnak hívjanak engem,
Engedd meg, hogy szolgálód lehessek.
Boldog vagyok, hogy visszajöttél.

Szólta az apja, hogy legszebb ruhát
Adják rá, cipőt, aranygyűrűt,
Egy hízott borjút vágjanak le,
Ünnepeljünk, együnk-vigadjunk.

A fiam meghalt, feltámadott,
Elveszett és megtaláltatott.
Javában tartott az ünnepség,
Az idősebb fiú hazatért.

Egésznap dolgozott, fáradt volt,
Ünnepségen, elcsodálkozott.
Megtudta, öccse tért haza,
Ezért van ünnepi lakoma.

Megharagudott, nem is ment be,
Apja jött ki érte, kérlelte.
Sok éven át dolgoztam neked,
Soha, semmi rosszat nem tettem,

Mégsem rendeztél ünnepséget.
Fiam, te mindenkor velem vagy,
Mindenem a tiéd, mondta,
Örülöd kellene, testvéred

Visszatért, aki már elveszett.
Gondolj arra mit jelent nekem,
Ki már halott volt feltámadt,
Gyere, te is ünnepelj velünk.

Ezt a példázatot Jézus,
Azoknak az írástudóknak
Mesélte el, kik nem értették,
Miért foglalkozik azokkal,

Akiket, mindenki megvet.
Meg akarta tanítani nekik,
Isten, senkit magától el nem vet,
Aki a szíve szerint bánja,

A bűneit és hozzá megtér.
Isten szeretete mérhetetlen,
Ahogy Apa, fia iránt.
Az emberek bűne több, nagyobb,

Mint a tékozló fiúé volt.
Mégis visszatérhetünk mindenkor,
Mennyei Atyánkhoz, mindannyian,
Mert irgalmas kegyelme árad ránk.

A GAZDAG ÉS LÁZÁR

Élt egy nagyon gazdag ember,
Bíborba és gyolcsba öltözött,
Minden nap fényűzően vigadt,
Másokkal semmit sem törődött.

Lázár, egy koldus, kapujánál
Feküdt, tele fekélyekkel.
Szeretett volna jól lakni,
Gazda, asztaláról lehullott

Morzsák, is jók lettek volna.
Egy napon meghalt a koldus.
Felvitték őt az angyalok,
Ábrahámnak kebelére.

Nem sokára, meghalt a gazdag,
És eltemették pompával.

A pokolban kínok között,
Felemelte szemét s látta,

Ábrahám keblén a koldust.
Felkiáltott; „Atyám, Ábrahám,
Könyörülj rajtam, küld el Lázárt,
Mártsa vízbe ujja hegyét,

Hűsítse vele nyelvemet,
Mert nagyon gyötrődöm a lángban!”
Ábrahám így szólt; „Gyermekem,
Jusson eszedbe, megkaptad,

Javaidat életedben,
Lázár, hasonlóan a rosszat,
Ő most itt vigasztalódik,
Te pedig most gyötrődöl.

De közöttünk és köztetek,
Nagyon - nagy szakadék is van,
Hogy senki se tudjon átmenni,
Egyik oldalról, másikra.”

A gazdag tovább kérlelte,
Akkor küld apám házába,
Beszéljen nekik lelkükre,
Hogy ők ne kerüljenek ide.

Ott van Mózes, s a próféták,
Hallgassanak, mind őrájuk,
Fogadják meg tanításaikat.
Ekképp válaszolt Ábrahám.

A TÍZ LEPRÁS

Jézus Jeruzsálem felé ment,
Samária és Galilea,
Között, egyik faluba betért,
Szembe jött tíz leprás férfi.

Könyörögve kérték Jézust,
Segítsen rajtuk, gyógyítsa meg.
Menjetek el, mutassátok meg,
Magatokat a papoknak.

És miközben tovább haladtak,
A leprájuktól megtisztultak.
Az egyikük, amikor látta,
Hogy meggyógyult a betegségből,

Visszatért és hangosan Istent,
Dicsőítette, magasztalta,

Arcra borulva, hálát adott.

Egy Samáriai férfi volt.

Jézus megkérdezte tőle;

Nem tízen tisztultatok e meg?

Hol van a többi kilenc férfi?

Nem akadt több ki dicsőítse,

Atyámat, csak egyedül te?

„Kelj fel, menj a te hited megtartott”

Szólt Jézus a Samáriaihoz.

Aki, boldogan, meggyógyultan,

Hálatelt szívvel folytatta útját.

AKI, MAGÁT FELMAGASZTALJA, MEGALÁZTATIK

Két ember ment a templomba imádkozni,
Egy farizeus, köztisztelőben álló,
Előkelő, méltóságteljes személy.
Messziről megsüvegelték az emberek.

A másik, mindenki által lenézett,
Megvetett vámszedő, ki Rómaiak embere.
Adót, elnyomó birodalomnak szedte,
Többet is, mint amit a zsarnok követelt.

Farizeus, követte Mózes törvényét,
Hetente két napot is böjtölt, csak lássák
Az emberek, hogy ő mily Istentisztelő.
A templomba is olyan helyet keresett,

Ahol, mindenki őt, nagyon jól láthatta,
Megállt, széles mozdulattal, feje felé,

Emelte karját, szemével égre nézett,
Aztán, hangosan elkezdett kiáltozni.

Hálát adok neked Uram, Istenem,
Hogy én nem vagyok olyan, mint mások,
Nem vagyok önző, igazságtalan,
Nem vagyok olyan parázna, mint mások,

Mint például ott, az a vámszedő.
Tudod Istenem, a törvényt megtartottam.
Közben kéjelegve élvezte, az őt,
Elismerő pillantásokat, a néptől.

Vámszedő, alig mert belépni a templomba,
Térdre borult, bejáratnál, keservesen sírt,
Bűnei készítették erre, eltakarta
Szemeit, két kezével, mert méltatlannak

Érezte magát, arra is, hogy ilyen
Nyomorultul, Isten elé merészkedjen.
Ó Istenem, esedezett, légy kegyelmes,
Bocsátsd meg nékem, bűnösnek vétkeimet.

A vámszedő, mikor hazament, érezte,
Isten megbocsájtotta, minden bűnét,
Tele volt a szíve és lelke hálával.
Ettől kezdve, Isten akarata szerint,

Igyekezett, minden napjait élni.
A farizeus, azonban, úgy ment haza,
Legcsekélyebb változás, sem történt benne.
Semmi hálát sem érzett, mindent magának

Köszönt és erre igen büszke is volt.
Bűnei sem bocsáttattak meg, mert eszébe
Sem jutott arra gondolni, hogy ő bűnös.
E történetet Jézus, azoknak szánta,

Akik meg vannak elégedve magukkal,
Lenézik, megvetik felebarátaikat.
Mindenki, aki magát felmagasztalja,
Megaláztatik, s ki megalázza magát,

Felmagasztaltatik, így intett Jézus,
Példabeszédében, tanításaiban.
A szerénységre és alázatosságra,
Mindenért köszönetre, hálaadásra.

ENGEDJÉTEK HOZZÁM JÖNNI A GYERMEKEKET

A Mester, amikor prédikált,
Sok anya és gyermek volt jelen.
Figyelmesen hallgatták Jézust,
Ahogy befejezte, körülvették.

Kérték, áldja meg gyermeküket,
Hallották csodáit, hittek benne.
Ismerték belőle áradó,
Hatalmas, Isteni erőt.

A tanítványai azonban,
Látva, hogy megrohanják Jézust,
Siettek feltartóztatni őket,
És kérték, menjenek már haza.

Jézus, azonban észrevette,
Rámosolygott a gyermekekre,

Odahívta magához őket,
És a tanítványokra rászólt;

Engedjétek hozzám jönni,
Ezeket a gyermekeket.
Ilyeneké az Isten országa,
Aki nem fogadja be úgy, az

Isten országát, mint a kisgyermek,
Semmiképpen sem megy be oda.
A kisgyermekek boldogan,
Szeretettel tódultak oda a Mesterhez.

Egyik térdére kapaszkodott,
Jézus pedig átölelte őt.
Elkezdett beszélgetni velük,
Ők pedig azonnal megnyíltak.

Elmesélték problémáikat,
Vagy épp vidám kalandjaikat.
Jézus úgy hallgatta meg őket,
Mint az előtt soha, senki sem.

Ki szomorkodott, megvigasztalta,
S nevetett a tréfás dolgokon.
Tanítványok elcsodálkoztak,
Ilyennek még soha nem látták.

A GAZDAG IFJÚ

Odament Jézushoz egy ifjú,
Mégkérdezte tőle, mit tegyen,
Hogy elnyerje az örökéletet.
Tartsd meg a tíz parancsolatot.

Válaszolta neki a Mester.
Ezeket mind megtartottam,
Egész gyermekkoromtól fogva.
Milyen hiányosságom van még?

Ha tökéletes akarsz lenni,
Add el, amid van és oszd széjjel,
Szegények közt, jöjj, kövess engem.
Így kincsed, Isten országában lesz.

Az ifjú szomorúan ment el,
Mert igen nagy volt a vagyona.

Jézus, így szólt a tanítványihoz;
Gazdag ember nehezen megy be,

A mennyek országába, mert
Tevének a túfokán könnyebb,
Átmenni, mint a gazdagnak,
Isten országába bemenni.

Hát akkor ki üdvözülhet?
Kérdezték a tanítványok.
Embernek ez lehetetlen,
De Istennel minden lehetséges.

Ti, akik követtek engem,
A világ megújulásakor,
Amikor az Emberfia,
Dicsőséges trónjára ül,

Ott együtt ültök majd velem,
Öröklitek, az örök életet,
Sok elsőből lesz utolsó,
És sok utolsóból, lesz első.

A SZŐLŐMUNKÁSOK

Hasonló a mennyek országa,
Egy gazdához, ki korán kiment,
Hogy munkásokat fogadjon fel,
Szőlőjébe, napi egy dinárért.

Kilenc óra tájban, ismét kiment,
Látott másokat is ott tétlenül.
Eredjetek, ti is a szőlőbe,
Ami igazságos, megadom.

A déli órákban ismét,
Kiment a piacra, ugyan így tett.
Majd, öt óra tájban, ismét kiment,
Még mindig talált embereket.

Miért álltok itt egésznap tétlenül?
Mert senki sem fogadott fel, - mondták.

Menjetez ti is a szőlőbe.

Este szól a Vincellérnek,

Hívd a munkásokat, fizesd ki,

De utolsóktól az elsőig.

Mindegyik kapott egy-egy dinárt.

Amikor az elsők jöttek,

Azt gondolták, többet kapnak.

Zúgolódtak a gazda ellen,

Hogy az utolsók egy óráért,

Ugyan azt a pénzt kapták, mint ők.

Pedig, egésznap terhét hordozták,

Mégis egyenlőnek vette őket.

A gazda így felelt nekik;

Egy dinárról szólt az egyesség.

Nem szabad e nekem, azt tennem,
Az enyémmel, amit akarok?
Azt akarom, hogy annak az
Utolsóknak is megadjam azt,

Amit, nektek is megadtam.
Vagy azért gonosz szemetek,
Mert én jó vagyok?
Kérdezte vissza a gazda.

Így lesznek az elsőkből, utolsók,
És az utolsókból pedig elsők.
Atyám egyformán szeret mindenkit.
Jézus, így magyarázta beszédét.

LÁZÁR FELTÁMASZTÁSA

Betániában, Máriának,
És Mártának a falujában,
Lakott, Lázár nevű fivérük,
Aki éppen, betegen feküdt.

Jézus, nagyon szerette őket,
Így üzenetet küldtek hozzá.
A betegsége nem halálos,
Ez, Isten dicsőségéért van.

Ekképp üzent vissza a Mester,
És ott maradt azon a helyen,
Ahol éppen volt, még két napig.
Majd így szólt tanítványaihoz,

Lázár, a mi barátunk alszik,
De elmegyek, hogy felébresszem.

Jézus, mikor odaérkezett,
Már negyedik nap sírban feküdt.

Betánia közel volt Jeruzsálemhez,
Zsidók közül sokan elmentek,
Máriához és Mártához,
Hogy vigasztalódást nyújtsanak.

Márta, amikor észrevette,
Megérkezett Jézus, elé ment.
„Uram, ha te itt lettél volna,
Nem halt volna meg a testvérem.”

A testvéred, föl fog támadni,
Tudom, majd a feltámadáskor,
Válaszolta Jézusnak Márta.
„Én vagyok a feltámadás és

Az élet, aki hisz énbennem,
Ha meghal is él” - hiszed e?
Igen, hiszem, te vagy a Krisztus,
Élő Isten fia – szólt Márta.

Majd elment, hogy hívja Máriát,
Ahogyan odaért, Jézushoz,
Lába elé borult és így szólt,
„Uram, ha te itt lettél volna,

Nem halt volna meg a testvérem.”
Jézus, amikor látta, hogy sír,
És vele a Zsidók is sírnak,
Lelke legmélyéig megrendült.

Hová helyeztéték el Lázárt?
De már Ő is könnyekre fakadt.
Ekkor, odament a sírbolthoz,
Kérte görgessék el a követ.

Uram, már szaga van, négy napos.
Jegyezte meg Márta, Jézusnak.
„Nem mondtam e, hogy ha hiszel,
Meglátod, Isten dicsőségét.”

Elvették ezután a követ,
Jézus, égre emelte szemét.
„Atyám hálát adok neked,
Hogy meghallgattál” - „Lázár jőj ki!”

Így kiáltott neki hangosan,
Majd Lázár, kijött a sírboltból.
A kezén és lábán pólyákkal,
Arca kendővel volt bekötve.

„Oldozzátok ki” - mondta Jézus
És engedjétek, hogy elmenjen.
Sokan látták, amit Krisztus tett,
És mindannyian hittek benne.

A VAK BARTIMEUS

Jézus és tanítványai,
Jeruzsálembé tartottak.
Közelgett Húsvét ünnepe,
Tanítványai féltették.

Farizeusok, írástudók,
Mind, egyre ellenségesebb,
Magatartást tanúsítottak,
A Mesterük irányába.

Sok ember követte Jézust,
A nép vezetői viszont,
A farizeusok voltak,
Így ez szúrta a szemüket.

Azt sem szívlelték tőle, hogy
Mindig a szemükbe mondta,

Az igazságot, félték tőle.

Már annyira gyűlölték őt,

Attól sem riadtak vissza,

Hogy életére törjenek.

A tanítványok aggódtak,

De, nem tarthatták vissza Jézust.

Nagy tömeg kísérte Krisztust,

Most is a főváros felé,

Nagyon nagy lelkesedéssel.

Már a harmadik esetben,

Mondta, tanítványainak,

Pogányok kezébe kerül,

Megcsúfolják, megverik majd,

Végül keresztre feszítik,

De harmadnapra feltámad,
Így fog beteljesülni majd,
Mit próféták megjövendöltek,
Ők azonban, most sem értették.

Megérkeztek Jerikóba,
Megtöltötték a szűk utcákat,
Ott lakók is özönlöttek,
Meghallották, ki érkezett.

Egy utcasarkon, vak ember,
Bartimeus, üldögélt, koldult.
Sokan barátságtalanul,
Viselkedtek vele szemben.

Azt gondolták, vaksága rég
Elkövetett büntetése.
Így nehéz élet sora volt.
Ő is hallott a Mesterről,

Nagyon reménykedett benne,
Mindig feszülten figyelte,
Várta, hogy el ne szalassza.
Oda érkezett a tömeg,

Hangosan kiáltott felé,
„Jézus, Dávidnak fia
Könyörülj rajtam!”
A tömeg rászólt hallgasson.

De még hangosabban kiáltott,
„Jézus, Dávidnak fia
Könyörülj rajtam!”
Jézus, hallotta kiáltását.

Megállt, kérte hozzátok ide.
A vak ugrálva közeledett,
Jézus megkérdezte tőle;
„Mit akarsz, mit tegyek veled?”

Uram, lássak, - válaszolta.

„Láss!- hited meggyógyított.”

Rögtön megnyíltak szemei,

Istent dicsőítve, követte Őt.

ZÁKEUS

Zákeus, Jerikóban lakott,
Fővámszedő, dúsgazdag ember.
Az ott lakók nem szerették őt,
Ezért, nagyon szerencsétlennek

És egyedül érezte magát.
Tudta, jogos a nép haragja,
Sok gonosz dolgot cselekedett,
Nagyon bánkódott is emiatt.

Hallott Jézusról és reménykedett,
De nagy tömeg vette körül,
Az arra haladó Messiást.
Zákeus, alacsony ember volt,

Ezért, fügefára felmászott,
Látni szerette volna Jézust.

Amikor a Mester odaért,
Felnézett rá és így szólt hozzá;

„Siess, gyere le Zákeus,
Még ma meglátogatlak téged.”
Ragyogó arccal ugrott le és
Boldogan fogadta a Mestert.

A többiek megbotránkoztak,
Hogy az ő otthonába tér be.
Zákeus megbánta bűnét,
Nagyon hálás volt a Mesternek,

Azért, hogy Ő nem vetette meg.
Odaállt eléje és így szólt;
Uram, minden vagyonom felét,
A szegények között szétosztom.

Amit jogtalanul elvettem,
Visszaadom azt, négyszeresen.
Jézus látta Zákeuson, hogy
Őszintén megbánta bűneit.

Ma lett üdvössége e háznak,
Ez az Ember is Ábrahám fia.
Én azért jöttem, hogy megkeressem,
És megmentsem, ami elveszett,

Így szólt Jézus az emberekhez.
A jó pásztor, rátalált ismét,
Egy eltévelyedett bárányra.
Zákeus legszebb napja volt ez.

JÉZUS BEVONUL JERUZSÁLEMBE

Jézus, már közeledett Jeruzsálemhez,
Mikor az olajfák hegyéhez érkeztek,
Két tanítványt előre küldött a faluba,
Találnak ott egy szamarat megkötve,

Oldozzák el és vezessék oda neki,
Hogyha valaki számon kérné ezt tőlük,
Mondják majd azt neki, hogy az Úrnak viszik,
Mert szüksége van rá, de majd visszaküldik.

Mikor a két tanítvány visszaérkezett,
Szamár hátára terítették ingüket.
Ezután, felsegítették rá a Mestert.
Ezt látták a többiek, és levetették

Felsőruháikat s földre terítették,
Hogy a királyuk, majd arra haladjon át.

Útszéli zöld ágakat is letördeltek,
És mindet Jézus lábai elé szórták.

Öröm töltötte el mindőjük szívét,
Éljen Dávid fia! –kiáltozták lelkesen,
Éljen a mi királyunk! –kiáltotta a tömeg.
Áldott, aki jön az Úrnak nevében!

Helyre állítjuk Dávid királyságát!
A nép lelkesen ezeket visszhangozta.
Az egész főváros, nagy lázban égett,
Hallva, ujjongó sokaság éljenzését.

Farizeusok is álltak az útmentén,
Igen haragudtak, a kiáltozókra.
Amikor odaért, szóltak Jézusnak,
Tiltsd meg nekik, hogy ezeket kiáltozzák.

A Mester megcsóválta fejét és így szólt;
Ha a tanítványok nem kiáltoznak,
A kövek fognak kiáltani helyettük.
Hagyta, tovább lelkesedjen a tömeg.

Ő maga ugyan nem tudott örülni,
Mert jól tudta, egész másként lesz minden,
Mint, ahogy azt szeretnék, képelték volna.
Már többször elmondta tanítványainak,

Ők azonban ezt újra elfelejtették.
Hatalmas tömeg várta a templom előtt,
Mert úgy gondolták, beszédet fog mondani.
Jézus, azonban csendben, szomorúan,

Végig nézett rajtuk, de nem szólt hozzájuk.
Későre járt, várta magára maradjon,
Tanítványaival elhagyta a várost,
Egy barátjuknál szálltak meg éjszakára.

A TÉPLOM ELŐTT

Jézus bement Jeruzsáleembe,
A templom felé igyekezett.
Isten háza előtti téren,
Ahol az áhítatos csendnek,

Kellett volna uralkodnia,
Kereskedők árultak, zszibongtak.
Áldozati állatok sora
Volt kirakodva és pénzváltók.

Kereskedők túlkiabálták,
Az állatok és egymás hangját.
A zszibvásárhoz hasonlított,
A templom és egész környéke.

A templomba is behallatszott,
Ez a fülsüketítő zaj.

Ide azért járnak a hívők,
Hogy csendben imádkozzanak.

Jézus, nagyon felháborodott,
Egy kötélből korbácsot font.
A kereskedők elé lépett,
A kezével parancsolóan mutatta,

Nekik az utat, hogy kifelé.
Amikor azok vonakodtak,
Asztalokat felborította.
„El innen ezekkel!” - kiáltotta.

Nem tudjátok, hogy meg van írva,
Atyámnak háza arra való,
Hogy imádkozzanak benne,
Ti pedig rablók barlangjává,

Változtattátok azt! – kiáltotta.

A kereskedők összeszedték,

Az áruikat és elmentek.

Papok, írástudók dühöngtek.

Megijedtek ezt látva, hallva

És féltek attól, hogy teljesen,

Elveszítik, tekintélyüket,

Befolyásukat, a nép előtt.

Mindenki csak Jézusra hallgat,

Mindezért, iránta keserű

Gyűlöletet éreztek magukban.

Megrémültek a hitetlen papok.

Tanakodtak maguk között,

Hogyan foghatnák el majd Jézust

És hogyan ítélnék el őt.

Bizonyítékokat akartak,

Tömeget akarták ellene
Hangolni és provokálták Őt.
Ám Jézus, átlátott rajtuk,
Csapdájuk sikertelen maradt.

Vak, beteg embereket hoztak,
A Messiásnak a templomba,
Ő sorra gyógyította Őket,
Hatalmas tömeg gyűlt köréje.

A GONOSZ SZŐLŐ MUNKÁSOK

Jézus példabeszédet mondott;
Élt egy ember, ki szőlőt ültetett,
Körül vette fallal, épített
Bele kilátótornyot és prést.

Amikor mindennel elkészült,
Kiadta bérbe a szőlőjét
És ő elutazott külföldre.
Szüretkor, szolgáját elküldte,

Vegye át, az őt illető részt.
Azonban a munkások, akik
Bérelték a szőlőt, megverték
A szolgát, kidobták, elkergették.

A gazda küldött másik szolgát,
Azzal is ugyan úgy elbántak.

Harmadikat, meg is gyilkolták.

Utoljára a fiát küldte.

Mikor meglátták a munkások,

Ez az örökös, öljük őt meg!

Egymás között, így gondolkodtak,

Akkor mienk a szőlő örökre.

Így cselekedtek, kihurcolták

Szólón kívülre s meggyilkolták.

A Mester a hallgatóságtól,

Megkérdezte, mit fog csinálni,

A gazda, ha hazaérkezik?

Mit fog majdan tenni ezekkel,

A gonosz szőlőmunkásokkal?

Megbünteti őket halállal

És a szőlőt kiadja másnak.

Válaszolták, farizeusok.

„Helyes” - mondta nekik Jézus.

Isten elveszi tőletek majd,

Mennyek országát, más népnek adja.

Megdöbbenve látták, hogy róluk

Mondta el e példabeszédet.

Jézus, újra győzedelmeskedett.

Megértették, hogy ők a gonosz

Szőlőmunkások és a szőlő,

Isten népe, a tulajdonos,

Pedig maga az Úr Isten.

A küldött szolgálai, Próféták

És most Isten elküldte fiát.

Tudták, hogy Jézus a Messiás,

Elismerni még sem akarták.

A nép feletti hatalmukról,
Le nem mondtak volna senkinek.
Megkeményítették szívüket,
Gyűlöletük okozta halálát.

Jézus, tudta, hogy hamarosan,
Elfogják majd Őt és megölik.
Így kellett ennek történnie,
Hordozta minden ember bűnét.

Megszabadította haláltól,
Mindazokat, kik hisznek benne,
Hogy majd örökké élhessenek.
Jézus a tanítványainak,

Megakarta, ezt magyarázni,
Búzaszemhez hasonlította
Magát, példabeszédében.
Búzaszemet, ha nem vetik el,

Sokáig megmarad, de semmi
Haszna sincs, nem terem gyümölcsöt.
Ehhez el kell vetni, majd mikor
Szárba szökik, búzaszem meghal.

Halála nem a semmiért lesz,
Hanem, hogy sok gyümölcsöt hozzon.
Tudta, rettenetes szenvedés,
Vár majd rá, irtózva gondolt rá.

Ez azonban el volt rendelve,
Ő elhatározta elvégzi,
Tökéletesen teljesítve,
Hűségesen a küldetését.

Éppen ezért az óráért,
Küldetett el Ő a földre,
Hiába gyötörte félelem,
Nem kérhette, Atyám szabadíts meg.

Ezért így imádkozott;” Atyám
Dicsőítsd meg a Te nevedet!”
Ekkor szózatot hallott az égből,
„Megdicsőítem, Megdicsőítem.”

Akik a közelében voltak,
Mintha mennydörgést hallottak volna,
Gondolták, angyal beszél vele.
Ám Jézus, így szólt hozzájuk;

E szózat nem értem hangzott el,
Hanem ti értetek szólt.
Így figyelmeztette a népet,
Már nem sokáig lesz közöttük.

AZ ADÓPÉNZ

Farizeusok elhatározták,
Jézust, majd szóval ejtik törbe.
Elküldték tanítványaikat
Hozzá, Heródes pártiakkal.

Azok így szóltak hozzá; Mester,
Tudjuk, Isten útját tanítod,
Mond meg hát nekünk véleményed,
Szabad-e adót fizetni,

A császárnak, igen vagy nem?
Jézus, újra átlátott rajtuk.
Mutassatok egy adó pénzt;- kérte
Ők odaadtak neki egy dinárt.

Kié ez a kép és felírás?
A császáré válaszolták.

Adjátok vissza a császárnak,

Ami a császáré s adjátok,

Meg Istennek, ami Istené.

Válaszolta nekik Jézus.

Elcsodálkoztak és ott hagyták,

Eredménytelenül elkullogtak.

AZ ÖZVEGYASSZONY KÉT FILLÉRE

Jézus leült a persellyel szemben,
Nézte, hogyan dobnak pénzt bele.
A sok gazdag sokat dobott,
Szegény asszony két fillért adott.

Így szólt tanítványaihoz;
Ez a szegény özvegyasszony,
Többet adott mindenkinél,
Mert a többiek feleslegből,

Adakoztak, de ez az asszony,
Odaadta egész vagyonát.
Ő lemondással adakozott,
A könyörületességéből.

A TALENTUMOK

A Messiás példabeszéde;
Egy ember, idegenbe készült,
Ezért hívta a szolgáit
És átadta nekik vagyonát.

Egyiknek adott öt talentumot,
Másiknak kettőt adott oda,
A harmadiknak pedig egyet,
Mindenkinek képességei szerint.

Aki öt talentumot kapott,
Rögtön vállalkozásba fogott
És így nyert velük, másik ötöt.
Ki kettőt kapott, ugyan így tett,

Ő is nyert velük másik kettőt,
Aki pedig az egyet kapta,

Gödröt ásott, elrejtette oda.
Amikor megjött a gazdájuk,

Szolgaival, számadást tartott.
Elsőnek ment ki ötöt kapott,
Megmutatta, hogy még ötöt nyert,
Hú voltál, sok fölé rendellek.

Dicsérte szolgáját a gazda.
Odament, ki kettőt kapott,
Ő is mutatta, még kettőt nyert.
Hú voltál, sok fölé rendellek.

Őt is megdicsérte a gazda.
Végül ment, ki egyet kapott,
Itt van neked, ami a tied,
Majd odaadta azt az egyet.

Gonosz, rest szolga! - szólt a gazda.

Azt az egyet, adjátok oda,

Akinek tíz talentuma van.

Haszontalan szolgát dobjátok

Ki, a külső sötétségre,

Ott lesz sírás, fogcsikorgatás.

Mert akinek van, annak adatik

És bővelkedni fog, attól

Pedig, akinek nincs, amije

Van, az is elvétetik tőle.

Ekképpen tanított a Mester,

Tanítványainak, életről.

AZ UTOLSÓ IDŐK

Jézus az Olajfák hegyén ült,
Tanítványai megkérdezték,
Mikor lesz a világnak vége?
A Mester így válaszolt nekik;

Vigyázzatok, meg ne tévesszenek
Titeket, mert sokan jönnek majd,
Az én nevemben és sokakat
Megtévesztenek, elárulják

És majd meggyűlölnek egymást.
Meksokasodik a gonoszság,
Nagyon sokan eltántorodnak
És meghidegül a szeretet.

De, aki mindvégig kitart majd,
Üdvözül, örök életet nyer.

Ezt a napot, órát senki nem
Tudja, még az ég angyalai sem.

Csak az Atyám tudja egyedül,
Vigyázzatok, mert nem tudjátok,
Melyik órában jön el Uratok.
Ezért, legyetek mindig készen.

AZ UTOLSÓ ÍTÉLET

Amikor majd az Emberfia,
Eljön dicsőségben és vele
Együtt az angyalok serege,
Oda ül, dicsőség trónjára.

Összegyűlik előtte minden nép,
Ő elkülöníti őket majd
Egy mástól, ahogyan a pásztor,
A juhokat a kecskéktől.

A juhokat a jobb keze felől,
Kecskéket a bal keze felől.
Így szól majd a jobb keze felől
Állókhoz; Atyám áldottjai,

Jöjjetek és örököljétek,
Az országot, mely el van készítve

Nektek, világ kezdete óta.

Mert éheztem, ennem adtatok,

Szomjajtam és innom adtatok,

Jövevény voltam, befogadtatok,

Mezítelen voltam, felruháztatok,

Beteg voltam, meglátogattatok,

Börtönben voltam, eljöttetek hozzám.

Az igazak így válaszoltak;

Uram, mikor tettük mind ezt veled?

Amikor megtettétek eggyel,

Ezek közül a legkisebb,

Testvéreim közül, velem

Tettétek azt meg. - válaszolta.

Majd szólt a bal keze felől állókhoz.

Távozzatok tőlem átkozottak,
Örök tűzbe, mely el van készítve,
Az ördögnek és angyalainak.
Mert éheztem és nem adtatok ennem,

Szomjaztam és nem adtatok innom,
Jövevény voltam, nem fogadtatok be,
Mezítelen voltam, nem ruháztatok fel,
Beteg voltam, börtönben voltam

És nem látogattatok meg engem.
Akkor ők is megkérdezték;
Uram, mikor nem tettük mind ezt?
Amikor nem tettétek meg eggyel,

Mind ezt, a legkisebbek közül,
Velem nem tettétek meg. – válaszolta.
Elmennek ők örök büntetésre,
Az igazak az örök életre.

MEGTISZTELTETÉS ÉS ELÁRULTATÁS

Jézus a tanítványaival
Együtt, elhagyta a fővárost.
Visszavonultak Bethániába,
Egy barátjukhoz látogatóba.

Márta, vacsorát szolgálta fel,
Mária, vett egy üveg drága,
Illatos balzsam olajat,
Amely betöltötte a házat.

Tudta, a Mester nem sokára,
Meg fog halni s talán most látja
Utoljára, így az olajat,
Fejére s lábára öntötte.

Majd a hajával törölgette.
Ám, méltatlankodtak néhányan,

A tanítványai közül.

Ekképp beszélgettek egymás között.

Inkább miért nem adták el,

Árából segíthettek volna

Szegényeken, mily pazarlás ez.

Jézus rájuk szól; hagyjátok őt.

Jót tett velem, szegények mindig

Lesznek majd közöttetek, de én

Nem leszek mindig veletek.

Mária, tudja meg kell halnom.

Ezért az egész testemet,

Előre bebalzsamozta.

Ekkor elszégyellték magukat

A tanítványok s elhallgattak.

Iskariótes Júdás egyik,
Tanítványa volt a pénztáros,
Ő gazdálkodott a pénzükkal.
Júdás morgolódott magában.

Sokáig habozott azon, hogy
Legyen e Jézus tanítványa.
Nem igen értette beszédeit,
Ő földi királyságra gondolt.

Azt remélte, Jézus király lesz,
Megszabadítja a népet,
Az elnyomó Rómaiaktól.
Ha közelében marad,

Hatalmas szolgája lehet majd.
Jézus nem akart király lenni,
Hanem inkább meg akar halni.
Teljesen összezavarodott.

Hiába követte éveken át,
Megijedt, hogy őt is megölik,
Mivel, Jézus tanítványa volt,
Félelem és düh tombolt benne.

Azt gondolta, ha elárulja,
A papoknak, írástudóknak,
Azzal talán megmentheti magát.
Elhatározta, elmegy hozzájuk.

A papok csodálkoztak rajta,
De örültek ajánlatának.
Harminc ezüstöt felkínáltak,
Júdásnak, Jézus elfogására.

AZ UTOLSÓ VACSORA

Közelt a Páska ünnepe,
Jézus a tanítványaival
Akarta ezt együtt tölteni.
Szólt Péternek és Jánosnak,

Megkérte őket, készítsék el,
A termet és majd a vacsorát.
Mikor beértek a városba,
Találkoztok ott egy emberrel,

Akinél egy korsó víz lesz,
Kövessétek őt hazáig,
Kopogtassatok be hozzá,
Kérdezzétek meg, mely szoba az,

Hol a vacsorát elfogyaszthatjuk.
A két tanítvány elsietett.

Minden úgy történt, ahogy mondta,
Nekik Jézus, majd várták őket.

Estére, mindannyian megjöttek.
Csodálkoztak, mert nem találtak,
Szolgát, ki megmossa lábukat.
Leültek mind az asztal köré.

Mielőtt hozzá kezdtek volna
A vacsorához, Jézus felállt,
Fogott egy mosdótálat vízzel,
Ezután sorra letérdelve,

Tanítványai előtt, kezdte
Megmosni s törölni lábukat.
Meglepett csodálkozással,
Néztek egymásra a tanítványok.

Csak Péter, mert tiltakozni,
Nem moshatod meg a lábamat!
Jézus, ekkor így szólt hozzá;
Ha nem moshatom meg lábadat,

Semmi közünk egymáshoz többé.
Erre odatartotta lábát.
Ti tiszták vagytok, de nem mind.
Tudta, hogy egy elárulja őt.

Mikor minden tanítványnak,
Megmosta lábait, visszaült.
Értitek mit tettem veletek?
Ti így hívtok engem, Mester.

Jól mondjátok, mert az vagyok,
Ha én megmosom a ti lábatokat,
Nektek is meg kell mosnotok egymásét.
Példát adtam nektek abból,

Ahogy én tettem veletek,
Ti is úgy tegyetek egymással.
Boldogok lesztek, ha teszitek.
Új parancsolatot adok nektek.

Úgy szeressétek egymást, ahogy
Én szerettelek titeket.
Arról fogja tudni mindenki,
Az én tanítványaim vagytok,

Ha szeretet van bennetek,
Egymás iránt. – mondta Jézus.
Majd ezután, így folytatta;
Még ma egy elárul közületek.

De az Ember fiának végig,
Kell járnia azt az utat,
Mely kijelöltetett számára.
Mégis jaj annak, ki elárulja.

A tanítványok megrémültek,
Elkezdték kérdezgetni Jézust,
Csak nem én vagyok az Uram?
Gondoltak döbbenten magukra.

Jézus még nem adott rá választ.
A Mester jobbján János ült,
Közvetlen mellette Péter.
Péter, János fülébe súgta,

Kérdezd meg tőle, kire gondolt?
János, odahajolt s megkérdezte.
Aki velem együtt mártja kezét,
A tálba az árul el engem.

Megszólalt Júdás; talán én vagyok?
Te mondtad,- szólt hozzá az Úr,
Amit tenni akarsz, tedd hamar.
Júdás felállt és otthagya őket.

Akkor nem értették a többiek.
Miközben ettek, Jézus vette
A kenyeret, megtörte majd,
Áldást mondott; vegyétek, egyétek,

Ez az én testem, mely ti értetek,
Megtöretik s vette a poharat,
Hálát adott, odaadta nekik,
Igyatok ebből mindnyájan,

Mert ez az én vérem, az új
Szövetség vére, mely sokakért,
Ontatik ki, bűnök bocsánatára.
Ezt cselekedjétek majd mindig,

Az én emlékezetemre.
Nem iszom mostantól fogva,
Szőlőtőkének e terméséből
Addig a napig, amikor újra

Iszom azt veletek, az én
Atyám országába.
Vacsora után, dicséretet
Énekelve elhagyták a házat.

A GECSEMÁNÉ KERTBEN

A Mester és tanítványai,
Kimentek az olajfák hegyére.
Egyszer Jézus, így szólt hozzájuk;
Mind elhagytok engem, ma éjjel.

Ezt hallva nagyon megrémültek,
Hát még ők is hűtlenek lesznek?
Kik annyi éven át követték?
Ha mindenki el is hagy téged,

Én sohasem hagylak el; szólt Péter.
Ezen az éjszakán, mielőtt,
A kakas megszólal, háromszor
Tagadsz meg engem;- mondta Jézus.

Be kell teljesüljön az írás,
Elfognak, megvernek, kínoznak,

A keresztfán fogok meghalni.

De feltámadásom után,

Előttetek megyek Galileába.

Üljetek le itt, amíg én,

Elmegyek és imádkozom.

Maga mellé vette Pétert,

Jánost és testvérét Jakabot,

Ők kissé távolabb leültek.

Megszomorodott az én lelkem,

Kérlek, virrasszatok itt velem.

Ezután távolabb ment egy kicsit,

Arcra borult és így imádkozott;

Atyám, ha lehetséges távozzon,

El tőlem e keserű pohár,

Mindazonáltal, ne úgy legyen,
Ahogy én akarom, hanem,
Úgy legyen, ahogyan Te akarsz.
Majd kérte Atyját, adjon erőt,

Szenvedések elhordozására.
Visszament Péterékhez,
Mind hárman elaludtak közben.
Ennyire nem bírtok egy órát,

Sem virrasztani velem?- kérdezte.
Imádkozzatok, hogy ne essetek,
Kísértésbe, a lélek ugyan kész,
De a test erőtlensége. – kérte.

Másodszorra is elment Jézus,
Hogy imádkozzon az Atyához.
Amikor ismét visszatért,
Látta, ők újból elaludtak.

Már nem ébresztette fel őket,
Hanem hagyta, hogy aludjanak.
Jézus, harmadszor is elment
Imádkozni, majd megjelent,

Neki egy angyal a mennyből,
Vigasztalta, erősítette.
Így segítette Isten, Jézust,
Halálfélelem feletti győzelemre.

Amikor felállt, eltűnt minden
Félelem, szorongás szívéből.
Nem riadt vissza a haláltól,
Sem büntetés elhordozásától.

Ekkor odament tanítványaihoz,
Szelíden felébresztette őket.
Keljetek fel, eljött az óra,
Amikor az Ember fia,

Gonoszok kezébe adatik,
Közel van hozzám, az árulóm.
Ekkor sötétségből előlépett,
Kitárt karral Jézushoz rohant.

Üdvözlégy Mester s megcsókolta,
Júdás volt az, ki elárulta.
Mögötte nagy csapat emberek,
Fáklyákkal és fegyverekkel.

Papi szolgák, zsoldos katonák,
Rátették kezüket s elfogták.
Péter előrántotta kardját,
És azonnal lecsapott vele.

Egy papi szolga fülét érte.
Tedd vissza kardodat! - szólt Jézus,
Mert ki kardot fog, kard által vész el.
Közben megérintette a szolgát,

Erre, annak sebe begyógyult.
Mint egy rablóra, úgy vonultatok
Ki ellenem, kardokkal, botokkal.
Minden nap a templomban ültem,

Tanítottam és nem fogtatok el,
De ez a ti órátok és a
Sötétség hatalma alatt tettétek.
Majd megragadták s elhurcolták.

A tanítványok megijedtek,
Ők is hasonló sorsra jutnak,
Így mind elhagyták, szétszéledtek.
Jézust a főpap elé vitték.

JÉZUS A NAGYTANÁCS ELŐTT

Jézust, nagytanács elé vitték,
Ahol összegyűltek a vének,
Valamint az írástudók is.
Kihallgatása következett.

János s Péter biztos távolból,
Kövezték őket a palotáig.
Először ők is elmenekültek,
De látták, őket nem keresik.

Ezért, igyekeztek utánuk,
Mesterük, közelébe lenni,
Abba reménykedtek talán,
Tehetnek majd érte valamit.

János még a kapun is bement,
Péter viszont megállt a kapuban.

Ott a szolgáló lány megkérdezte;

Te nem ennek az embernek a

Tanítványai közül való vagy?

Dehogysis! Nem tudom, mit beszélsz.

Válaszolta Péter s ott hagyta.

Úgy jöttek szájára a szavak,

Nem is gondolt utána, mit mond.

Rövid idő múlva, más szólt hozzá;

Ez a Názáreti Jézussal volt!

Esküvel fogadta, nem ismeri.

A házi szolgák tüzet raktak,

Hideg volt, melegedhessenek.

Péter is a tűz mellett állt.

Ismételten rászólt valaki;

De te is közülük való vagy!
Én nem ismerem azt az embert,
Ekként esküdözött Péter.
Azonnal megszólalt a kakas.

Emlékezett Jézus szavára,
„Mielőtt a kakas megszólal,
Háromszor tagadsz meg engem!”
Ekkor elhagyta az udvart,

És keserves sírásra fakadt.
Eközben a főpapok s egész
Tanács, hamis tanúvallomást,
Igyekeztek, kicsikarni.

Sok hamis tanú állt elő,
Mindent elkövettek, halálra
Adhassák Jézust, ez volt szándékuk.
De ellentmondóan nyilatkoztak.

Ám, találtak végül kettőt,
Akik egybehangzóan mondták;
Lerombolom Isten templomát,
És három nap alatt felépítem.

Ez szentségtörésnek számított.
Jézus, valóban mondott ilyet,
De nem ezt értette alatta.
Ő saját testéről beszélt,

Mely valóban temploma volt,
Benne lakozó Szentléleknek.
Ezt a templomot lerombolhatják,
Ám, harmadnapra felépíti.

Ezzel halálát s feltámadását,
Jövendölte meg a tömegnek.
Főpap semmit sem értett ebből.
Jézus, hallgatott egy szót sem szólt.

Megesketlek az élő Istenre,
Mond meg nekünk, te vagy a Krisztus,
Az élő Isten fia? – kérdezte
Kajafás a főpap tőle.

Te mondtad! – válaszolta Jézus.
Mostantól fogva meglátjátok,
Az Ember fiát ülni, Isten
Hatalmas jobbán és eljönni,

Az égnek felhőiben. – ezzel
Befejezte beszédét Krisztus.
Megbotránkozva felugrott
A főpap s megszaggatta ruháját.

Káromolta Istent! – kiáltotta,
Mit ítélték? – kérdezte őket.
Bűnös, meg kell halnia! – felelték.
Majd neki ugrottak Jézusnak.

Szembe köpködték, arcul ütötték,
Hátulról bottal ütlegelték.
Gúnyolták, verték ahol érték.
Minden oldalról bántalmazták Őt.

Kiélvezték, a gyűlölt ellenségen
Vett hatalmat, győzedelmüket.
Isten fia nem védekezett,
Nem kért segítséget Atyjától.

Így hordozta el Ő bűneink
Büntetését és a sebei,
Által gyógyultunk meg mi.
Ez által lehetővé tette

Számunkra, hogy bármikor Isten,
Elé járulhassunk bűneinkkel,
S megbocsátó kegyelmét elnyerjük.
A papok halálra ítélték Őt.

Ám halálos ítéletet, nem
Állt módjukban végrehajtani.
Nem ők parancsoltak ott, hanem
Rómaiak voltak az urak.

Mikor Júdás látta, hogy Jézust
Elítélik, megbánta tettét.
Visszavitte a harminc ezüstöt,
A főpapoknak és véneknek.

Vétkeztem, ártatlan vért árultam el,
Mondta; s ledobta a pénzt a földre.
Mi közünk hozzá, te dolgod! - válaszolták.
Ott hagyta őket és elment, hogy

Felakassza magát egy fára.
A főpapok azt mondták ez vérdíj,
Nem tehetjük, templom kincséhez.
Döntést hoztak, megvették belőle

Fazekas mezőt, temetkezés
Helyéül az idegeneknek.
Ezért híjják ezt Vérmezőnek,
Mind a mai napig is.

JÉZUS PILÁTUS ELŐTT

Másnap reggel a főpapok,
Megkötözve elvitték Jézust,
Pilátushoz, a helytartóhoz,
Kivégzés végrehajtására.

Pilátus megkérdezte őket,
Mivel vádolják a Messiást.
Papok, csak annyit mondtak, hogyha
Nem lenne bűnös, nem hozták volna.

A helytartó nagyon dühös lett;
Ha nem tartozik rám az ügy,
Vigyétek el s ítéljétek el.
Válaszolta, igen mérgesen.

A papok visszafeleseltek;
De nekünk nincs jogunk halálra

Ítélni Őt, pedig méltó rá.
Ekkor aztán elkezdtek sorolni;

Lázadó, felkelést szított,
Állandóan izgatta a népet,
Hirdette, Ő a zsidók királya,
Valamint, hogy Ő a Messiás.

Pilátus, így magához hívatta,
Gondolta, beszélnie kell vele.
„Te vagy a zsidók királya?”- kérdezte
Jézus pedig így felelt neki;

„Az én országom nem e világból való.
Ha e világból való lenne az én országom,
Az én szolgálaim, vitézkednének,
Hogy át ne adassak a zsidóknak.”

Tehát, mégis király vagy? – kérdezte

Tőle ismételten Pilátus.

Közben magában azt gondolta,

Ez az ember nem lehet bűnös.

Jézus pedig így folytatta;

„Te mondod, hogy én király vagyok.”

Én azért jöttem e világra,

Bizonyságot tegyek az igazságról.

Mind az aki, hallgat szómra,

Az, az igazságból való.

Pilátus megvonta a vállát,

Mi az igazság senki sem tudja.

Egyre inkább meg volt győződve,

Jézus ártatlanságáról.

Mi bajuk lehet a papoknak

Vele, így gondolkodott magában.

Biztosan irigykednek őrá,
Mert szívesebben hallgatja
A nép Jézust, mint a papokat.
Már is mentő ötletet keresett.

Nem merte szabadon engedni,
Attól félt, hogy majd a papok,
Bevádolják őt a császárnál.
Szereti Jézust a tömeg,

Inkább az ő segítségükkel
Fogja kiszabadítani.
Minden évben ünnepi szokás,
Egy foglyot szabadon bocsájtani.

Úgy intézi, a nép dönthessen
Arról, kit bocsásson szabadon.
Biztos volt abban, a Messiást,
Fogja a tömeg választani.

Kihozattott egy gonosztevőt,
Lázadó, gyilkost a börtönből.
E rabot Barabásnak hívták.
Majd egymás mellé állította,

Az erkélyen a két foglyot.
E közben hatalmas sokaság,
Gyűlt össze palotája előtt,
Meg hallották, Jézus elfogták.

Pilátus, kihirdette a népnek,
Miképpen határozott velük.
Jézust, nem találtam bűnösnek,
Barabás, lázadó gyilkos.

„Kit bocsátsak szabadon?” - kérdezte.
Élvezettel nézte a papok,
Dühös arcát s figyelte a népet.
Biztos volt benne, Jézust kiszabadítják.

Ám, ebben a pillanatban fontos,
Levelet kapott a küldönctől.
Felesége üzent neki,
Azt álmodta, akit a papok,

Elfogtak, ártatlan, bocsássa
Szabadon, ne ártsa bele magát.
E rövid időt kihasználva,
A papok szétfutottak a tömegben.

Barabást követeljétek,
Lázítottak a nép soraiba.
Jézus, csaló nem Messiás,
Meg kell Őt feszíteni; így agitáltak.

Pilátus, levelét olvasva,
Újra megkérdezte a népet;
Akkor, kit bocsátsak szabadon?
A tömeg Barabást kiáltotta.

Ekkor Pilátus belesápadt,
Nem akart hinni a fülének.
Visszakérdezett ijedtében,
Mi legyen akkor Jézussal?

Feszítsétek meg! – ordították.
De hát mi rosszat cselekedett?
Kérdezte bosszúsan Pilátus.
Feszítsd meg! Keresztre vele!

Kiabálták, még hangosabban.
Lázadástól félt, így nem merte
Tovább feszíteni a húrt.
Felelősséget, sem mert vállalni.

Kihozatott egy tál vizet,
Megmosta kezét, szemük láttára,
„Mentes vagyok, ez ártatlan,
Ember véréből.” – mondta Pilátus.

Tiétek a felelősség,
Azért, amit tesztek vele.
Kiáltotta, a tömeg felé,
Eltörte, kezében a pálcát.

Ezzel jelezve, hogy az ítélet
Végrehajtható és átadta,
A katonáknak Jézust.
Barabás kötelét eloldották.

Úgy van! Vére a mi fejünkön,
És a mi gyermekeinkén!
Ordította a nép egyhangúan.
Ez megnyugtatta Pilátust.

Minden kivégzés előtt a bűnöst,
Megkorbácsolták, ez volt a szokás.
Jézus, mindezt némán fogadta,
Bántalmazást is szótlanul tűrte.

Kicsúfolták, meggyalázták,
Ahol csak érték, bántalmazták.
Régi palástot dobtak vállára,
Nádszálat, nyomtak kezébe.

Tövisből, koszorút fontak,
Fejébe nyomták, mint egy koronát,
Oly erővel, bőrébe mélyedt,
Kiáltozták; „Zsidók királya!”

ÚT A GOLGOTÁRA

Jézus, megkorbácsolása után,
Ruhájába visszaöltöztették.
Elhurcolták, hogy megfeszítsék.
Ő maga cipelte a keresztjét.

Már nagyon fáradt volt, megroskadt,
És kimerülten összeesett.
A katonák felsegítették,
Ám, nem volt képes tovább cipelni

Keresztjét, arra jött egy zarándok,
Cirénéből, Húsvéti ünnepre.
Felháborodott a látottakon,
Szemrehányást tett a katonáknak.

Mire ők kényszerítették,
Hogy vigye ő a keresztjét.

Simon, így hívták a zarándokot,
Csak később tudta meg,

Ki helyett vitte a keresztet.
A koponyák hegyére mentek,
Amit Golgotának neveztek.
Nagy sokaság követte őket.

Egy katona megsajnálta Jézust,
Odanyújtott neki egy serleget,
Melyben, kábítószerrel kevert
Bor volt, de Jézus megízlelve,

Nem itta ki, rögtön visszaadta,
Bár igen szomjas volt, de nem
Akarta elkábítani magát,
Hogy ezzel csökkentse szenvedését.

Szétfeszített karokkal felszegezték,
A keresztfára és ezután,
Felállították a keresztet.
Vele együtt, még két gonosztevőt,

Feszítettek keresztre, egyiket
Jobbról, a másikat bal felől.
Pilátus, egy táblát készített,
Három nyelven volt felírva,

Azért, hogy mindenki olvashassa.
„Názáreti Jézus a zsidók királya”
Jézus, feje fölé szegezték.
Az Úr, így imádkozott értük;

„Atyám, bocsáss meg nekik, mert
Nem tudják, mit cselekszenek.”
A nép nem értette, miért nem
Szabadítja ki magát onnan.

Hiszen, annyi sok csodát megtett,
Elkezdtek kételkedni benne.
A zsidók felháborodtak,
Táblán lévő felírás miatt.

Kérték Pilátust, javítsa át,
Hogy Ő magáról mondta király.
Ám nem volt erre hajlandó,
Hátat fordított s ott hagyta őket.

Jézus mellett, az egyik bűnös,
Odaszólt; Ha te vagy a Messiás,
Szabadítsd meg magad és minket.
Ám a másik rászólt; Szégyelld magad.

Mi megérdemeljük e büntetést,
Ő azonban semmi rosszat sem tett.
Odafordult és kérte; Uram,
Emlékezzél meg rólam, mikor

Bemegy a Te országodba.
Jézus, szelíden ránézett és
Így szólt; „Bizony mondom néked még ma,
Velem leszel a paradicsomban.”

A tömegben megpillantotta,
Édesanyját, kisírt szemekkel,
Mellette, János tanítványát,
Aki próbálta vigasztalni.

Jézus ekkor így szólt hozzájuk;
Anyám, ott a te fiad!- intett
Fejével feléjük, és ott a te anyád!
Ettől fogva János magához

Vette Máriát s gondoskodott róla.
Hirtelen, nagy sötétség borult,
A földre, három óra tájban,
Jézus, hangosan felkiáltott.

„Éli, Éli Lamma Sabaktani!”

„Én Istenem, miért hagytál el engem!”

Majd újra kivilágosodott,

„Szomjúhozom” - mondta Jézus

Egy valaki ecetbe mártott,

Szivacsot dárdára szúrta,

Szájához felnyújtotta neki.

Elfogadta, majd így kiáltott;

„Elvégeztetett! Atyám, kezedbe

Teszem le az én lelkemet!”

Lehajtotta fejét és meghalt.

Katonák, értetlenül nézték.

Abban a pillanatban templom

Kárpitja felülről az aljáig,

Kettéhasadt a föld megrendült,

A sziklák, meghasadoztak.

Mikor látták ezt a katonák,
Megremegtek, megrettentek,
„Bizony, Isten fia volt ez!”
Kiáltott fel a százados.

Mivel péntek volt, a zsidók,
Engedélyt kértek Pilátustól,
Hogy szombatra, ne maradjanak,
Majd fent a testek a keresztfán,

Törjék el lábszárcsontjaikat,
S vegyék le őket a keresztről.
A katonák, mind két bűnössel,
Ekként tettek, de látták Jézus

Már halott, neki nem törték el.
Egyik katona, lándzsájával,
Átszúrta az oldalát,
A sebből vér és víz folyt ki.

Nagypéntek volt, engesztelési
Ünnep egyszer és mindenkorra.
Jézus önmagát áldozta fel,
Minden emberért, Isten előtt.

JÉZUS TEMETÉSE

Meghalt az Úr Jézus, este lett.
Teste, még függött a kereszten.
Barátja, Arimathiai József,
Elment Pilátushoz elkérni

A testet, hogy eltemethesse.
A helytartó beleegyezett.
József és Nikodémus is,
Jézus követői voltak.

Ők vették le testét a keresztről,
Balzsamolajjal bekenték,
Drága gyolcsba, begöngyölték.
Golgotához közel, egy kertbe,

Üres sziklasírba helyezték.
Bejáratára nagy, hatalmas

Követ hengergettek s elmentek.

Szombati napon megpihentek.

Másnap, farizeusok, vének,

Pilátusnál összegyűltek.

A helytartótól azt kérték,

A sírt harmadnapig őriztesse.

Rossz volt a lelkiismeretük,

Emlékeztek ígéretére,

Midőn azt mondta; - „Harmadnapra

Feltámadok!” – félték a papok.

Pilátus, beleegyezett,

Adok őrséget; - mondta,

„Őriztessétek csak a sírt,

Ha annyira akarjátok!”

Farizeusok elvezették,
A katonákat a sírhoz,
Majd őrhelyüket kijelölték.
Ezt követően hazaindultak.

JÉZUS FELTÁMADÁSA

A harmadik nap reggelén,
Kelőnap első sugarával,
Már bearanyozta a földet.
Hirtelen, nagy földrengés támadt.

Úr angyala leszállt a menyből,
Arca fénylett, mint a villámlás,
Ruhája fehér volt, mint a hó.
Fél kezével elhengergette,

A követ a sír bejáratáról,
Majd leült rá és nyugodtan várt.
Katonák, reszkettek félelmükben,
Olyanokká lettek, mint a holtak.

Nem mertek az angyalra nézni,
Nem is mertek feléje menni.

Azonnal futásnak eredtek,
Menekültek, amerre láttak.

A Galileai asszonyok
Egy csoportja, elindult reggel,
Olajat és balzsamot vittek.
Tanakodtak, hogyan fogják majd,

Azt a nagy követ elgörgetni.
Amikor odaértek látták,
A kő már nincs a bejáratnál.
Meglepődtek, meg is ijedtek.

Beléptek a sírbarlangba,
Akkor rémültek meg igazán.
Ott egy fehér ruhás férfi állt.
Igyekeztek gyorsan kifelé,

Ám, angyal szavára megálltak.
Ti ne féljetek, mert tudom,
Megfeszített Jézust keresitek.
Nincs itt, feltámadott, amint mondta.

Menjetek, gyorsan mondjátok el,
Az Ő tanítványainak,
Jézus, feltámadt a halálból.
Asszonyok, csak elcsodálóztok,

Szólni sem tudtak nagy örömtől.
Siettek, futottak mielőbb,
Elmondják a tanítványoknak.
Egyszer csak Jézus ott állt előttük.

Térdre borultak előtte,
Jézus ekképp szólt hozzájuk;
Ne féljetek, még nem megyek
Fel a mennybe Atyámhoz.

Még a többiek is mind,
Meg fognak majd látni engem.
Eredjetek, mondjátok el,
Hogy találkoztatok velem.

Ezzel eltűnt a szemük elől.
A nők, örömmel beszámoltak,
Tanítványoknak a történekről.
Ők azonban komoran néztek

Rájuk, nem akarták elhinni,
Gondolták, eszüket vesztették,
A nagy szomorúság miatt.
Péter, János már nem volt közöttük.

Ők magdalai Máriától,
Megtudták nyitva van a sír,
És azonnal odasiettek.
Mária, kétségbeesetten,

Zokogott, miközben elmondta,
„Elvitték az Urat a sírból,
És nem tudjuk, hová tették.”
Péter és János, amikor

Belépett a sírbarlangba,
Földbe gyökereztek lábaik.
A halotti leplek és kendők,
Szépen összehajtogatva,

Feküdtek Jézus feje helyén.
János ekképpen szólt Péterhez;
Nem lophatták el a testet,
Mert a lepedők sem lennének,

Itt, így összehajtogatva.
„Az Úr Jézus feltámadott!
Feltámadott a halálból!”
Pontosan úgy, ahogy megmondta.

Siettek vissza a többiekhez.
Mária, ott állt egyedül,
Vigasztalhatatlanul a sírnál,
Majd összeroppant fájdalmában.

Betámolygott a szikla sírba,
Ám, Jézus helyén két fehér
Ruhás férfi ült; - megkérdezték
Máriát, hogy miért sír?

Mert elvitték az én uramat,
S nem tudom, hogy hová; - felelte.
Majd megfordult, hogy kimenjen,
De az ajtóban ott állt még valaki.

Szelíden megkérdezte Ő is;
„Miért sírsz? Kit keresel?”
Jézus volt az, de Mária
Hulló könnyeitől nem látta.

Azt hitte a kertésszel beszél,
Ezért megkérdezte, hová vitte?
„Mária!” – szólította Jézus,
Most már felismerte a hangját,

És látta is, „Mesterem!” – kiáltott fel.
Sírva borult Jézus lábai elé.
Jézus, így szólt hozzá; „Ne érints!
Még nem mentem fel Atyámhoz.”

Előbb még találkoznom kell,
Többiekkel is, siess, szólj nekik.
Mond el, hogy találkoztál velem.
S eltűnt az asszony szeme elől.

Mária, rohant s már messziről,
Kiáltotta a tanítványoknak,
„Láttam az Urat!” – elmesélte,
Amit Jézus üzent vele.

E napon, Péternek is megjelent,
Ő is beszámolt a többieknek,
Arról, hogy találkozott vele,
Feltámadt, ahogyan azt ígérte.

Őrségből néhányan elmentek,
A főpapokhoz s jelentették,
Nekik, hogy mi történt a sírnál.
Ám, azok jókora összeget,

Fizettek a katonáknak,
Hogy azt hazudják,
A testet éjszaka ellopták,
Tanítványai, míg ők aludtak.

Azt ígérték, Pilátust meggyőzik,
És elhárítják róluk a bajt.
Katonák a pénzt elfogadták,
Úgy tettek, ahogyan ők mondták.

AZ EMMAUSI TANÍTVÁNYOK

Jézus barátai közül,
Ketten Emmausba mentek.
Pár óra járásra volt csak,
Jeruzsálemtől és közben,

A fővárosban történekről,
Beszélgettek egymás között.
Melléjük lépett egy férfi,
Jézus volt, de nem ismerték fel.

Miről beszélgettek? – kérdezte.
Mire elmesélték neki,
Jézus Krisztus történetét,
Ők nem tudják, mit higgyenek.

Miért nem hisztek? – kérdezte Jézus
Gondoljatok arra, mit mondtak,

A próféták a Messiásról,
S végig, az írást magyarázta.

Így érkeztek meg Emmausba,
Jézus, úgy tett mintha tovább menne,
Ám a két férfi marasztalta,
Maradj velünk vacsorára.

A Messiás engedett nekik,
Majdan bement velük a házba,
Amikor asztalhoz ültek,
Vette a kenyeret s imádkozott.

Megtörte, feléjük nyújtotta.
Erre megnyíltak szemeik,
Egyszeriben felismerték.
Hangosan felkiáltottak,

„Mester!” – de Ő eltűnt előlük.
Könnyes szemmel néztek utána.
Azonnal felkerekedtek,
Visszamentek a tanítványokhoz.

Ott találták egybegyűlve őket,
Mindnyájan, hozzátartozókkal.
Majd lelkesedve újságolták,
Tényleg, igaz, az Úr feltámadt.

Elmesélték a történeteket,
És azt, hogyan ismerték fel Őt,
A kenyér megtöréséről.
Miközben ezeket mesélték,

Ő maga állt ott közöttük,
És így szólt; „Békesség néktek!”
Hirtelen nagyon megijedtek,
Nagy csoda volt ez számukra.

Mit féltek? Mért nem hisztek már végre?

Saját szemeteknek higgyetek!

Tapogassatok meg alaposan,

Én vagyok az valóban; - mondta.

Egész este velük maradt,

Megmagyarázta nekik, amik

Történtek, s amik fognak ezután.

Szívükben békesség, öröm volt.

Új élet kezdődött számukra.

Eltűnt kétségbeesésük,

Boldogok voltak, mert már hittek,

Jézus feltámadt! Jézus él!

A HITETLEN TAMÁS

Tamás, egyike volt Jézus,
Tizenkét tanítványának.
Ő nem volt ott a többiekkel,
Mikor a Mester megjelent nekik.

Mindent megmozgatott azért,
Hogy megtalálja Mesterének,
A sírból eltűnt holttestét.
Ám hiába fáradozott.

Visszatért a tanítványokhoz,
Kimerülten, eredménytelenül.
Ők elmesélték neki, hogy
Távolléte alatt, megjelent

Jézus, feltámadt, ahogy ígérte,
Egész estét velük töltötte.

Tamás indulattal közölte;
Nem hiszem, ha nem látom kezén,

A szegek helyét és nem teszem,
Kezemet az oldalára.
Nagyon elszomorodott azon,
Hogy neki nem jelent meg Jézus.

Pedig ő egyedül kereste,
Kutatta az eltűnt holttestet,
Biztos volt benne, hogy ellopták,
Vádolta a papokat, őroket.

Nyolc nap múlva, ismét együtt voltak,
A tanítványok, Tamás is ott volt.
Az ajtók pedig be voltak zárva.
Egyszer csak Jézus megállt közében.

„Békesség néktek!” – így szólt Tamáshoz;
Nyújtsd ide ujjad, nézd meg a kezem,
Aztán nyújtsd ide a kezedet,
És tedd ide az oldaladra.

Ne légy hitetlen, hanem hívó.
Tamás felkiáltott; Én Uram!
Mivel látsz engem hiszel, boldogok
Kik nem látnak és hisznek! – szólt Jézus.

Tamás, nagyon elszégyellte magát,
Már hitt és értette Mesterét.
Öröm könnyei peregtek arcán,
Lelkében nyugalom honolt immár.

JÉZUS A TIBERIÁS TENGERNÉL

Tanítványok a parton ültek,
Jézust várták, ki még nem jött meg.
Péter felállt, hogy halászni megy,
A többiek is vele mentek.

Kivetették ugyan a hálót,
De nem sikerült halat fogni.
Mielőtt partot értek volna,
Egy férfi a víz szélén így szólt;

Vessétek be a hálótokat,
A hajótok másik oldalán.
Ott annyi hal lett hálójukba,
Nem tudták beemelni a hajóba.

János szeme felragyogott,
Ez az Úr! – kiáltotta Péternek.

Partra érve látták, ég a tűz,
Az Úr Jézus közelében.

Már nyárson sült a hal számukra,
Kenyér is elő volt készítve.
Hozzatok ide még pár halat,
Most fogottakból; mondta Jézus.

Reggeli után Pétertől,
Meggérdezte a Messiás;
Jobban szeretsz te engem másoknál?
Igen Uram, Te tudod, hogy én

Szeretlek téged; - válaszolta.
Legeltesd a bárányaimat!
Majd másodszor is megkérdezte;
Péter, szeretsz te engem?

Igen Uram, Te tudod, hogy én
Szeretlek téged; - válaszolta.
Őrizd az én juhaimat!
Harmadszor ismét megkérdezte;

Péter, szeretsz-e engem?
Nagyon elszomorodott Péter,
Hogy háromszor is kérdezi tőle,
Az Úr, hogy szereti-e Őt.

Aztán még szomorúbb lett, mert arra
Gondolt, ő háromszor tagadta meg.
Csendesen suttogta; - Uram Te,
Mindent tudsz, azt is, hogy szeretlek.

Legeltesd az én juhaimat!
Ekként szólt Jézus Péternek.
Ebből tudták, mindent megbocsájtott,
Szolgája lehet, az Úrnak örökké.

JÉZUS ATYJÁHOZ MEGY

Jézus feltámadása után,
Negyven napig maradt a földön.
Tanítványainak megjelent,
Galileában, s Jeruzsálemben.

Több alkalommal találkoztak,
Beszélt arról a szép munkáról,
Amit, majd ők fognak végezni,
Amikor Ő már a mennybe ment.

Járjátok be az egész világot,
És vigyétek el mindenhová,
A nagy örömhírt, mondjátok meg
Az embereknek, térjenek meg.

Aki én bennem hisz, bűnei
M megbocsájtatnak, kereszteljétek,

Atya, Fiú, Szentlélek nevében.

Tanítsátok meg őket arra,

Amit én parancsoltam nektek.

Elmondta nekik azt is, nem lesz

Könnyű munka, ami rájuk vár.

Sok ellenállásra találnak,

Gyűlölni, üldözni fogják őket,

Életük is többször veszélyben,

Fog majd forogni, de félniük,

Azonban nem kell, mert hit által,

Csodálatos dolgokat cselekednek.

És, hogy soha el ne bukjanak,

E küzdelmes élet során,

Az Úr mennyei erőkkal,

Fegyverzi fel őket, Szentlélek
Ki fog majd töltekezni reájuk.
Ez Jeruzsálemben történik meg,
Ezért maradjanak együtt.

Várjátok meg azt a kegyelmi
Ajándékot, amit az Atya
Ígért nektek s melyről én szóltam.
János vízzel keresztelt, ti pedig

Pár napon belül Szentlélekkel,
Fogtok megkereszteltetni.
A Szentlélek erőt ad nektek,
Ahhoz, hogy tanúbizonyságot,

Tegyetek rólam Jeruzsálemben,
Judeában és Samáriában,
S az egész világ minden részén.
Tanítványok csendben követték,

Jézust, az Olajfák hegyére,
Figyelemmel hallgatták beszédét.
Legyetek nyugodtak én mindenkor,
Veletek leszek az idők

Végezetéig. – mondta még Jézus.
Majd kinyújtotta kezét feléjük,
És megáldotta mindannyiukat.
Így áldó kézzel emelkedett fel

A mennybe. Megdőbbenve néztek
Utána hosszasan, de már nem
Látták egy felhő beborította.
Majd hirtelen két fehér ruhás

Férfi állt melléjük és kérdezték;
Galileai férfiak mit,
Bámultok a levegőbe?
Az Úr Jézus felvitetett.

Tőletek a mennybe, de majd
Vissza fog jönni ismét a földre,
Éppen úgy, ahogy most láttátok
Őt elmenni az Atyjához.

A tanítványok boldogan,
Mentek vissza Jeruzsálembe,
Szívvel – lélekkel kitartottak,
Istent dicsőítve imádkoztak.

Ajánlás a szerző műveiből:

Fényben élni

válogatott versek

Ebben a könyvben az első verseim olvashatóak. 2011 – től, 2015 – ig, főleg lírai hangulatúak, de válogatott versek révén több témakörből is találhatóak benne írásaim.

Az élet sója

válogatott versek

2015 – 2017 közötti verseim olvashatóak a könyvben, különböző kategóriákban. Többnyire spirituális és vallásos jellegűek.

Lélekből szólva

válogatott versek

Ez a könyv 2018 -ig íródott verseimből ad betekintést az alkotásaimról. Egy kis ízelítő a korábbi köteteimben található írásaimból.

Föld és Ég között

válogatott versek

A verses kötetemben 2019 – 2020 között írt műveim olvashatóak különböző témakörökben. Mese versek, természetről szóló versek, és ünnepi alkalomra írt versek alkotják többségét.

Égi szivárvány

válogatott versek

Ebben a könyvemben még található 2019 – ben írt verseimből, de főleg 2020 – 2022 között íródtak. Ünnepekről, természet csodáiról és mese versek is találhatóak benne.

Bibliai történetek versben sorozat:

Ezt a könyv sorozatot 2017 – től írtam, 2019 végéig. A sorozat négy kötetből áll;

I. Ószövetség, **II.** Újszövetség első rész, **III.** – **A hegyi beszéd** – Újszövetség második rész, **IV.** Újszövetség harmadik rész.

Novellák

Ez egy novellákat tartalmazó kötetem, melyben különböző történetek és események játszódnak le. A témakörük változó a romantikustól, kalandokon át a történelemig bezárólag.

Egy igaz szerelem

spirituális történet

2020 – ban kezdtem el kisregényeket írni. Ez az első könyvem, amely igaz történeten alapul. Romantikus szerelmi történet, és az eseményeket spirituális megvilágításba helyezi.

Egy igaz út

spirituális életfilozófia

Ebben a könyvemben igyekszem bemutatni egy filozófiai spirituális utat. Az igazösvényen való járás elméleti és gyakorlati oldalát. Az igazi spiritualitás és vallások megismerésén keresztül az álmokig, hogyan függ össze minden – mindennel.

Egy igaz út folytatódik

spirituális életfilozófia

A könyv címe is mutatja, hogy folytatódik az út megismerésének lehetősége. Néhány Szent életének rövid történetével, valamint a túlvilági lét törvényeivel. Angyalok és Missziós szellemek tevékenységeiről. A Mennyei és Földi világ közötti kapcsolatról, és ennek összefüggéseiről írok benne.

Nyári kalandok a Mátrában

kalandregény

A Mátra iránti rajongásomból megszületett egy kalandregény. Ez a könyv elvisz a hegységben található különböző ominózus helyekre. Feltárja a titkokat és legendákat. A természet pazar látványai és leginkább előforduló állatok, látnivalók bemutatása. A könyv végén 60 darab színes fotóval, melyek ezen helyszínekről készültek.

Az elveszett aranyrudak

romantikus kalandregény

Kitalált történet, melyben megtalálható a romantikus szerelem és a kalandok sora. A regény több helyszínen játszódik. Így röviden bemutatásra kerülnek a színterek, mely által több ismeretet szerezhetünk a különböző területekről.

Valamennyi eddig elkészült könyvem olvasható E – könyv formájában a Google Play könyvtárában.

Magánkiadásban, a könyvek megvásárolhatóak közvetlenül a szerzőtől.

Nagy szeretettel ajánlom figyelmükbe az elkészült könyveimet.

Elérhetőség: e – mail cím: pooredit3@gmail.com

A szerző honlapja: <http://www.pooreditrono.hu/>

FELHASZNÁLT FORRÁS

Szent Biblia

Ifjúsági biblia

Beliczay Angéla: Örökéletnek beszéde

Szász Ilma: Az örökéletnek beszéde

Újszövetség szellemi magyarázata

TARTALOM

Előszó.....	3
A Kapernaumi százados.....	5
Megbocsájtattnak néked a te bűneid.....	7
A tanítványok kiküldése.....	12
Egy bűnös asszony megkeni Jézust.....	16
A magvető példázata.....	18
Búza és a konkoly példázata.....	22
Jairus lánya és a vérfolyásos asszony.....	26
Öt kenyér és két hal.....	31
Péter vallástétele.....	36
Házasságtörő nő.....	38
Az irgalmas Szamaritánus.....	40
Márta és Mária.....	44
Amint, mi megbocsájtunk felebarátainknak.....	46
A pásztorok és a juhok.....	50
A tékozló fiú.....	55
A gazdag és Lázár.....	61

A tíz leprás.....	64
Aki magát felmagasztalja, megaláztatik.....	66
Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket.....	71
A gazdag ifjú.....	73
A szőlő munkások.....	76
Lázár feltámasztása.....	79
A vak Bartimeus.....	83
Zákeus.....	88
Jézus bevonul Jeruzsálembe.....	91
A templom előtt.....	94
A gonosz szőlő munkások.....	98
Az adópénz.....	104
Az özvegyasszony két fillére.....	106
A talentumok.....	107
Az utolsó idők.....	110
Az utolsó ítélet.....	112
Megtiszteltetés és elárultatás.....	115
Az utolsó vacsora.....	119
A Gecsemáné kertben.....	126

Jézus a Nagytanács előtt.....	132
Jézus Pilátus előtt.....	140
Út a Golgotára.....	149
Jézus temetése.....	157
Jézus feltámadása.....	160
Az Emausi tanítványok.....	168
A Hitetlen Tamás.....	172
Jézus a Tiberiás tengerénél	175
Jézus Atyjához megy.....	178
Ajánlás a szerző műveiből.....	183
Felhasznált forrás.....	187